



Sondaje Flacara: Câmpeanu sau Câmpeanu ?

pag. 2

ANUL LXXXI
Nr. 16
22 — 28 aprilie
BUCUREȘTI
1992

FLACARĂ

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911



Fotografie de AUREL MIHAILOPOI

Tată lăuna caută din nou puritatea în iubire

pag. 6

FIARA CARE SE GUDURĂ

pag. 8

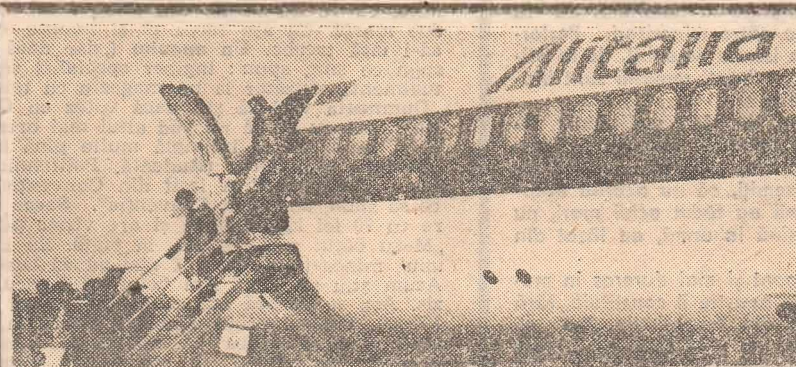
CAZURI și NECAZURI la F.C. BIHOR

„Jucătorul Vancea Viorel a fost împrumutat la Videoton în perioada 20.03.1990–30.06.1990, pentru suma de 1 milion forinți (23 televizoare, color și două rinduri de echipament sportiv). Din valorificarea a 23 televizoare s-au încasat 1.040.000 lei...”

pag. 7

EVENIMENTE MARI EVENIMENTE MICI

Un neamț, pe nume Cristian Ciuple, a fost prins la vamă în momentul în care încerca să scoată din țară clandestin bijuterii vechi, medalii și monede de interes istoric. L-a prins românul Hans Mayer. Iar au început românii să-i asuprească pe nemți ! Chiar nu au învățat nimic din istorie ?



Joi, 16 aprilie, ora 19, la Aeroportul „Otopeni” a sosit prima cursă de pasageri pe o nouă rută : Roma — București. După o lipsă de cinci ani, compania „Alitalia” vine, iarăși, în România. Ce semnificație are această revenire ? Deseori, o singură întrebare este suficientă, mai cu seamă când capătă mai multe răspunsuri.

ALITALIA LA BUCUREȘTI

„Transporturile sînt un virf de lance
al intrării noastre în Europa”

TRAIAN BĂȘESCU, ministrul transporturilor

În contextul a ceea ce se întîmplă de mai multe luni în mod constant în sectorul transporturilor, se confirmă ceea ce am spus eu acum un an și ceva : transporturile sînt un virf de lance al intrării noastre în Europa. În acest ultim an, au venit la noi „Delta”, „Lufthansa” și-a mărit numărul de zboruri la trei pe săptămînă, plecînd de la unul la două săptămîni. „Li-

niile Aeriene Austriece” au ajuns la cinci frecvențe. Iată, „Alitalia” revine, după ce timp de cinci ani n-am mai reprezentat nici un interes pentru ea. Important este, nu doar că vine avionul, ci pe cine aduce, iar aviația reprezintă creșterea posibilităților pentru un turism civilizat, înseamnă oameni de afaceri care sosesc rapid, deci

(Continuare în pagina 5)



ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Paștele blajinilor

Am asistat demult, în copilărie, la o înmormintare în cursul căreia soacra își bocea nora cu cuvintele: „Blajina mamei, blajină!“. Ceea ce nu se spunea în bocet era că nora murise tocmai din cauza blajinătății ei, hărțuită de toți, repezită de toți, asuprită de toți. N-a ripostat, n-a pus piciorul în prag, nu s-a revoltat și a murit. Mioritism. Dacă s-ar fi răzvrătit, ar fi scăpat de osindă și ar fi trăit.

Mi-am adus aminte de întimplare acum, cind românii se pregătesc să serbeze Paștele. Cu toate că e vorba de data Paștelui adevărat, am sentimentul că, în realitate, pentru noi el va fi Paștele blajinilor, în toate sensurile cuvintului din urmă, dar mai ales în cel care nu ține de legendă, ci de realitate.

Nu știu dacă putem afirma, clar și neted, că poporul român este din născare un popor de blajini, însă el s-a comportat ca atare de-a lungul istoriei și se comportă tot la fel și acum. Cit folos ne-a adus acest fapt rămâne de văzut; însă prejudiciile au fost și sunt imense, pentru că de blajinătatea poporului român (identificată de unii cu mioritismul românesc) au profitat din plin deținătorii puterii, români sau străini: lupi cărora le-a convenit (și le convine) să păstorească ei.

N-am să vorbesc acum de năvăliri, de stăpîniri turcești, ungurești, rusești; e plină istoria noastră de singe, de oase, de morminte și de spolierte rezultate, în bună măsură, din blajinătatea românească. Am să spun doar câteva cuvinte despre cele întimplare de la război încoace.

Românii s-au dus și au luptat în apus și au murit acolo și au scurta războiul cu 200 de zile. Jertfă inutilă: România a fost tratată ca țară învinsă, a fost vindută rușilor, răstignită și jefuită vreme de 45 de ani. În tot acest timp, comunismul în România a fost atroce, de o bestialitate inimaginabilă, cum n-a fost nicăieri în jur. Rezultatul: noi valuri de singe, grămezi de oase și șiruri de morminte. Cu alte cuvinte, din cauza blajinătății noastre, a mioritismului majorității populației, în România comuniștii și-au făcut cel mai tare de cap, de șantajarea comunismului, impuș de Moscova, n-a avut limite. Fără mioritism n-ar fi fost posibilă nici apariția ceaușismului, un comunism de natură tumorală.

Și a venit revoluția din decembrie 1989, descătușarea românilor de o robie ce durase mai bine de patru decenii. Spre deosebire de revoluțiile din toate celelalte țări socialiste, la noi — din nou singe: o mie de blajini au fost impușcați din ordinul celor ce se pregăteau să ia puterea și care au născocit pe urmă basmul cu teroriștii. O mie de cruci albe, eterne lacrimi de marmură, sunt tot atâtea semne de întrebare: omoriți de cine și de ce?

Pe urmă, efectele blajinătății s-au ținut lanț. Amin-tesc mai jos câteva dintre ele.

Reinstalarea la cîrmă, prin impostură și înșelăciune, a celei mai mari părți din vechea nomenclatură comunistă. În acest scop, a fost pus în aplicare, în vederea alegerilor de la 20 mai, un mișav sistem de minciună, mistificare și intimidare. În prezent, suntem singura dintre țările fostului lagăr socialist care mai are o conducere de sorginte comunistă și unde există, foarte mare și vizibil cu ochiul liber, pericolul ca o astfel de conducere să rămînă în continuare în funcție și după alegerile de anul acesta. Dl. Iliescu deja își plimbă zimbetul prin județe și apare mereu, pe banii statului, la televizor. Iar băieții, toți ca unul, lucrează, lucrează...

O administrație incompetentă și hrăpăreață, pusă pe îmbogățire peste noapte, evident, pe spinarea blajinilor. Am numit administrația Roman. Dar epitetul este valabil, în cea mai mare măsură, și pentru echipa de acum. Fiindcă numai cu eforturile dlui Stolojan și a încă 2-3 oameni care par a ști ce vor și ce trebuie, economia românească nu se poate redresa. Este nevoie de mult mai mult și mai multe, în primul rînd de capitalurile străine, iar venirea acestora depinde în bună măsură de cine se găsește la Căroceni. O știu și pietrele și lemnele, numai dl. Iliescu se face că plouă.

Cășăpirea românilor ori alungarea românilor de la vetre, făcute în România de către minorități. Performanța cred că este unică în istoria omirii, de la origini și pînă în prezent. Dar, e drept, românii sunt blajini, lasă mereu să treacă de la ei.

Punerea la colț a României de către străinătate, de către Europa și America, la strigătele ipocrite și caraghioase ale rabinului și ale altor alogeni cum că românii sunt naționalişti, antisemiți, că nu acordă drepturi minoritarilor etc. Românii au făcut ochii mari, nu le venea să creadă, însă, pînă la urmă, au lăsat din nou să treacă de la ei.

Dar efectul cel mai pregnant și mai dureros în momentul de față al blajinătății noastre îl constituie, fără îndoială, tragedia românilor din Transnistria. Am să scriu pe larg despre ea. Acum arăt doar că pentru crimele ce se petrec acolo vinovații principali sunt dnii Iliescu și Snegur, a căror iubire pentru jilțul prezidențial i-a făcut să ocolească problema unirii și să pună astfel în pericol viața românilor de peste Nistru. Iar ursul moscovit, carnivor și canibal, a sfîșiat din nou piepturile conaționalilor noștri de la răsărit de Nistru, îndolind întreaga românimă. Ne vor ierta oare urmașii și ne va ierta istoria pe noi, blajinii de la dreapta Prutului, și pe blajinii dintre Prut și Nistru pentru că i-am lăsat fără apărare pe blajinii din Transnistria?

Privind înapoi cu mult calm, dar și cu necesara doză de minie, vom constata că ori de cîte ori blajinătatea lor a trionfat, românii au pierdut. Ei au cîștigat doar atunci cînd au lăsat blajinătatea la o parte. Lecuirea de blajinătate este foarte grea, dar e posibilă și, mai ales, absolut necesară și urgentă. Avem nevoie ca de aer de înlocuirea Paștelui blajinilor, a Paștelui mioritic, cu Paștele românilor luptători și răzvrătiți.

ION D. GOIA ■

De ce nu-l mai votez pe Radu Câmpeanu

De fapt, nici n-am votat cu acest domn. Dacă i-am dat intrare în Parlament, a fost numai pentru a bloca intrarea altora. Nu am votat pentru cineva, cit, mai ales, contra cuiva. Sau contra a ceva. De pildă, contra F.S.N.-ului. Și nu atît împotriva lui ca partid, cit ca gloată. La drept vorbind, nici nu m-a interesat F.S.N.-ul. Legea dezmeticiții gloatei rezultă chiar din legea constituirii ei. Am votat nașterea unui mecanism parlamentar. Am dat votul meu opoziției, pentru a o ajuta să se așeze într-o mătă. Il voi da cîndva F.S.N.-ului, ca să avem, în sfîrșit, opoziție. Ca partid de opoziție, Frontul e mai bun decît toate celelalte, fiindcă știe ce a pierdut. Nimeni, pînă acum, n-a votat în deplină cunoștință de cauză. Cînd am zis da, am făcut-o zicînd, în realitate, un nu hotărît. Ca bulgarul, care dau din cap invers decît noi. Am fost un fel de bulgar de tranziție. De tranziție la român.

Povestea a continuat: nu l-am votat pe Halaicu, întrucît nu știu cine-i Halaicu. Și nici n-o să află vreodată. E și el o emanație. A fost emanat din nevoia de a scăpa de ceilalți emanații. Ca jumătate din București, am mers contra lui Benedic, cu tot ce semnifica pentru mine belicoasa lui suficiență. Ce putea să-mi mai benezică omul ăsta mie, cînd n-a binezis nimic în doi ani?

Am făcut această lungă și incurcată introducere pentru a conchide resemnat: dacă se va ajunge însă la un concurs electo-

ral final între Câmpeanu și Iliescu, îi voi da resemnat votul lui Iliescu. După care mă voi apuca de comerț: voi cumpăra și voi vinde puști cu lunetă!

Domnul Câmpeanu are cusurul că se viră unde nu-i este locul și strică jocul democrației. Cu retorismul său de prezidiu, el devine opozantul tipic. Dar tipic pentru perioada interbelică. Din păcate, deși trăim tot între două războaie mondiale, e vorba de alte conflagrații. Pe al treilea l-au pierdut rușii și al patrulea se poartă prin delegați. Tot ce era caracteristic cîndva, e desuet azi.

Tot așa cum domnul Iliescu are vocație de prim secretar, nu de președinte, domnul Câmpeanu e născut pentru a fi un parlamentar perfect. Dar Radu Câmpeanu visează președinția. El nu înțelege ceea ce au înțeles toți cei care l-au votat cîndva: că nu e dorit președinte, ci ca senator interbelic. Un om ca el, pur și simplu, „dă bine în Parlament“. Machiavellismul luminat al lui Radu Câmpeanu nu a făcut și nici n-o să facă vreodată impresie. E prea mult ocolis în tactica politică a domniei sale. Românul e grăbit să ajungă mai curînd undeva. Aproape că nu mai importă unde. Unde o ajunge și omenirea, numai să se întîmple mai repede. Or, domnul Câmpeanu procedează exact ca în '38. Aveam noi nevoie de Săndulescu în guvern tot atît cît aveam și de Birlădeanu. Pentru asta am urlat la buluceala din decembrie, ca să vedem cum se bat moșii pe

ciolan. Domnul Câmpeanu e un altfel de Iliescu. Domnul Câmpeanu nu e domnul Câmpeanu. Nimeni nu a reușit să priceapă cum e și ce dorește în realitate domnul Câmpeanu. Domnul Iliescu vrea să fie Iliescu și reușește să fie. Că și-a propus. Între un lucru clar, dar prost, și unul neclar, dar mai prost e de preferat primul. Pe primul îl rezolvi cu două-trei ieșiri în stradă. Pe al doilea nu-l rezolvi decît o nouă buluceală generală. Domnul Câmpeanu nu vrea să priceapă că vom vota Convenția Democratică. Îmi e egal pe cine propune ea. Poate să-l propună chiar pe domnul Câmpeanu. Domnia sa, din păcate, nu vede că liberalii sînt oameni de 4%. Au prea multe aripi și toate pe dinăuntru. Sînt mai plicticoși ca activiștii fesenisti, fiindcă sînt mai nuanțați. Ei n-or să facă mai mult bine, ci mai puține greșeli. Dar asta, cum spuneam, e un calcul interbelic. Cînd cîntează domnul Câmpeanu, imi vine să opresc sonorul și să-mi închipui că vîd un film mut, unde un deputat de altădată îl face praf pe Averescu.

Domnul Câmpeanu a avut la dispoziție doi ani ca să cunoască greul țării și n-a reușit să lăse încă din centrul Capitalei, România e Bucureștiul, dar mai ales ce nu-i București. Îmi pare rău pentru Radu Câmpeanu. Intrăm în etapa în care nu mai votez pentru el. De acum înainte votez numai pentru mine.

TUDOR OCTAVIAN ■



Sondajele FLACĂRA: Câmpeanu sau Câmpeanu?

Sondajele IRSOP se fac pe eșantioane. Noi l-am făcut cu oameni. Sondajele IRSOP se întocmesc pe grupe de populație. Și nu orice fel de grupe, ci reprezentative. Noi n-am îndrăzni, în conversația cu un om, să-i spunem că-i nereprezentativ. Cine are dreptul la un vot, e suficient de reprezentativ ca să aibă o părere. Mai ales că eu am realizat nu un „sondaj colectiv de opinie“, ci unul individual de părere. Am fost întrebat de mulți vecini, după ultimele tumbe ideologice ale lui Radu Câmpeanu „ce cred despre omul ăsta?“. Observați diminuarea popularității în însuși modul cum e formulată întrebarea: nu mai e vorba de „domnul Câmpeanu“ și niciodată de „Radu“ - cum familiar și cu speranță i se spunea prin mai 1990. E un „ăsta“ care vrea să fie președinte în locul lui „ăla“. Astfel am pus și eu întrebarea unor simpli cetățeni, la gura metroului Stația Obor, în zona unde Convenția Democratică (în sectorul 2 al Capitalei, adică) a învins la alegerile locale. Nici atunci nici acum nu știu cine-mi e primarul. Important, deocamdată e că n-au ieșit „ăla“. Fapt care nu înseamnă că, după cum merg lucrurile, n-am să-i votez pe „ăia“, dacă vor dovedi, în campanie, un plan politic de bun simț, vizavi de masa celor care, chiar cu bun simț, așteaptă nu șmecherii „istorice“.

Sondajul l-am început cu omul de la care-mi cumpăr uneori ziarele, nea Marin. Discuțați problema cu nea Marin-ul dumneavoastră și veți primi cam același răspuns: „Domnule, eu spun ce spune lumea. Eu trebuie să-mi vînd marfa. Unii îl înjură, îl mîjur și eu și încasez banii, alții mă întreabă: ce părere ai bre, cum le sucește ăsta? Știu și eu, le răspund“.

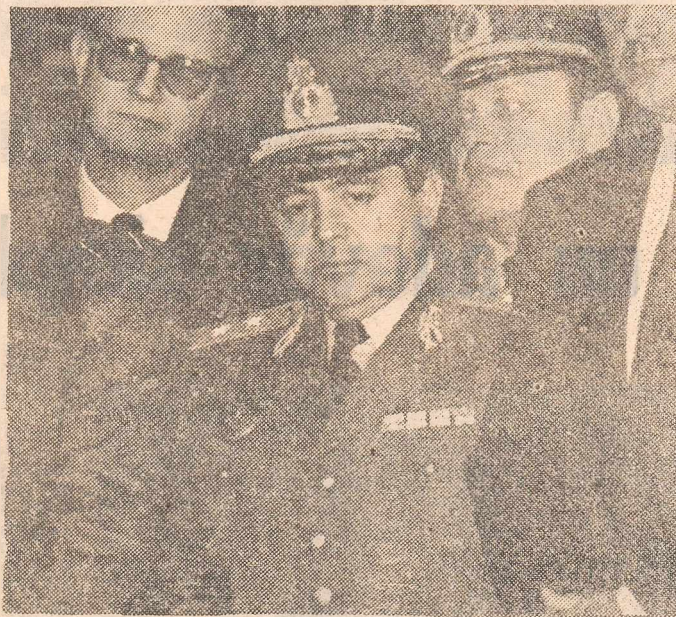
Iată alte păreri: Anica Bulea, gospodină: „Să-i ia dracu' pe toți“. Mihai Șofron, șofer pe TIR: „Domnule, eu vă zic ce zic din afară românilor, la care duc marfă. Că așa făcea el și înainte, cotea ea să-i iasă treaba. Un anonim („dar dacă vrei să-ți spun ce sînt, spun: inginer specialist șomer, actualmente vînzător la un magazin cu televizoare“): „Dumneata vrei să știi dacă votez cu Câmpeanu? Da, votez cu el, că nu vîd altul mai breaz. Da' ascultă la mine, se întîmplă multe pînă la alegeri“. Eleonora Stoichițoiu (studentă, Politehnică): „Ce-a făcut Câmpeanu? A ieșit din Convenție? Nu știu ce să spun, am votat Convenția“. Șarpe (vinde mere cu 70 lei kg., e țigan și are vîrsta pentru vot): „M-au bătut minerii, aici, în piață. Eu îl vreau pe unul, minca-ți-aș, care să mai aducă odată minerii. Acum știu să-i iau. Am votat cu Iliescu, așa mi-a zis. Așa se vorbea atunci, că trebuie să votez cu Iliescu. Poate-l prind odată și p-asta în civil, să-l votez aici, la țară!“ Savin Iorga (pensionar venerabil, fost militar „de carieră“): „Matale ești tînar, liberal și țărăniști așa făceau ei mereu. Tîrăniștii parcă mai puțin. Acum, dacă s la partidă aceiași oameni își țin obiceiurile. Îmi pare rău, că sînt și ei la vîrsta mea, dar or să piardă dacă merg separat. Am doi fii mari, înurați, cînd îl vîd pe Săndulescu știu ce zic: uite-l pe Birlădeanu! Cîmpeanu, ca și Iliescu, e bun de șef de partid, e pătimaș. Iliescu dacă era un pic mai destep, ieșea tot el“. Gisela Vestmayer (turistă din Israel, venită la rude): „Eu nu votez, am plecat acum cinci ani, dar vă spun, dacă vreți, ce părere are cumnatul meu. Nu-l agreează de la început pe Câmpeanu. Ar vota un necunoscut, unul fără trecut, tînar. Domnul Câmpeanu, să mă lerte că am și eu o părere, nu vreau să influențez pe nimeni, nu știu ce noi, românii, dacă apucăm una, pe ala o ținem. L-am văzut a seară la tv., se explica. Cînd vrei să cîștigi o campanie, nu trebuie să vii cu lozinci care trebuie explicate. Dacă omul nu le-a priceput din prima clipă, adio. Eu n-am înțeles povestea cu U.D.M.R.-ul. E tot un soi de antisemitism, sau antiungurism mascat“. Ion Sergiu Lazăr (medic stomatolog, năveticist): „Nu am încredere în Câmpeanu, de cînd cu

chestia aia amestecată, cînd a tratat în secret cu Iliescu să intre în guvern. Cine face o dată o porcărie, a doua e și mai mare. Prevăd o alianță Roman-Câmpeanu. Adică o porcărie și mai mare. Mi-roase ceva“. Mihaela (vînzătoare la „Coleus“): „Nu m-am hotărît cu cine voi vota. La început, cînd nu-i cunoșteam, imi păreau niște oameni fini, draguți. Acum unii par desfigurați. Rîd strîmb. La alții, președinții sînt tineri. Tinerii au făcut revoluția și li se dau medalia la boșorogi? Zău așa!“ Gabriel Perianu (muncitor, „Aversa“): „Domnule, s-a destepat muncitorii. O să vezi dumneatale ce s-a destepat. Asta zice două vorbe aici și se duce să și facă afacerile dincolo. Toți au buticuri și-mi dau mie laptele praf să dau la copii cu două mii cinci sute kilu“. E un magazin cu prețuri de-astea, a lui Cazimir sau a lui Câmpeanu, tot un drac“. Sandu (și atît, coleg cu Perianu): „La fel ca colegul meu“. Suzana Földi (minoritate care ar da foc redacției „România Mare“). Tocmai plimba un cîine în parc). „Domnul Câmpeanu, fiindcă e un domn a fost votat în Ardeal. De acolo are el procentele. Dacă vorbește, cum vorbește, de U.D.M.R., — nici nu-i nevoie să spună mereu că n-are nimic cu U.D.M.R.-ul, important e că înțelege alegătorii cînd unul, pe care l-au votat le întoarce spatele — o să ia două procente în Regat, dar pierde cinci în Ardeal. Vă spun eu că nici nu o să mai intre în Parlament, dacă se aprobă legea aia cu patru la sută. Eu l-aș vota președinte pe bărbatu-meu. Mi-a spus tot ce o să întîmple, cu cîteva luni înainte. Și nici măcar nu-i securist. E român, dar i s-a schimbat numele cînd era mic. A fost înfiat. Știi ce a zis el în mai, la alegeri: se bat ca proștii cînd s-a dus dracului totu. Peste doi ani nici nu mai contează. Uite că mai contează, aici a gresit și bărbatu-meu, auzim, dar nu mai contează cum contau“. Barbu Segă (pensionar cu „Europa“ în mînă; nu cu continentul, ci cu revista): „Acum îl dau jumătate de vot lui Iliescu, un sfert lui Câmpeanu și un sfert îl țin, cum s-ar zice, pe mîneacă. Poate mîine îl dau tot lui Iliescu. Dacă puneți problema așa, Iliescu sau Câmpeanu, parcă tot Iliescu. Mai e vreme, mai vedem“.

O TUDOR ■

„Sînt, ca militar, omul armatei“

Interviu cu domnul NICOLAE SPIROIU, ministrul apărării naționale



Sub povara stelelor...

— Nu demult, în paginile revistei noastre s-a publicat o anchetă în cadrul căreia oameni politici s-au exprimat în legătură cu situația din Transnistria. Din păcate, atunci nu v-am putut găsi: ne-ar fi interesat opinia dvs. în legătură cu aceste evenimente.

— Sînt onorat că mă treceți în rîndurile oamenilor politici, dar fac precizarea — pentru a nu se naște cine știe ce acuzații, confuzii, că eu nu sînt un om politic.

— V-am întins doar o capcană.
— După cum vedeți, n-am căzut în ea; armata își păstrează neutralitatea politică, dar e deschisă față de toate formațiunile politice, cu excepția celor interzise de lege.

— Revenind la Transnistria...
— Ce se întîmplă acolo nu se poate, nu trebuie să se rezolve pe cale militară.

— Dar acolo se aud împușcături, urge sînge, este seacă la iveală tehnica militară. Toate acestea presupun înțelegeri politice.

— Staționarea unor unități militare ale fostei Uniuni Sovietice pe teritoriile unor state care s-au declarat independente poate să ducă — așa cum s-a și întîmplat — la situații de criză, conflictuale. Unitățile respective se pot transforma în armate de ocupație. Iar structuri militare pot să încerce să-și impună voința unor structuri politice, ceea ce înseamnă o lovitură de stat. Asta însă e neadmisibil!

— Se poate asista cu nepăsare la omorîrea fraților noștri?

— Am dezmințit zvonul în legătură cu sprijinul acordat armatei din Basarabia. Această armată pur și simplu nu există la ora actuală! Deci, pe cine să ajuți! Călea politică, pașnică e cheia soluționării conflictului. Iar pe basarabeni, dacă vom fi solicitați, la momentul potrivit îi vom sprijini în formarea și organizarea armatei, vom contribui la înzestrarea ei.

— Concret, ce se face pentru stingerea acestui focar de neliniște?

— Noi, militari de carieră învățăm să ducem războiul. Însă trebuie să învățăm să-l și prevenim.

— De fapt, toată această parte a Europei e cuprinsă de neliniște.

— Trecerea unui număr mare de state de la un regim totalitar de tip comunist la regimuri democratice, care necesită o evoluție spre statul de drept și spre economia de piață alimentează multe tensiuni. Sigur, structurile de securitate europeană abia se încheagă, nu sînt suficient simțite. Iar România are o poziție deosebit de nefavorabilă, între două zone foarte puternic agitate — fosta Iugoslavie și Transnistria. Oricînd se poate petrece ceva catastrofal. Butoiul cu pulbere poate în orice clipă să sară în aer.

— Să sperăm că nu va fi așa. Și, pentru a alunga din minte spectrul războiului, să ne referim la altceva, mai puțin belicos.

— Cum credeți.

— În presă apar — e drept, tot mai rar — știri în legătură cu nerespectarea de politicizării armatei.

— Știrile sînt false. E-adevărat, a existat o astfel de tendință din partea unor

cadre, dar am eliminat-o. Structurile de partid au fost desființate. Activiștii cu funcții importante au fost trecuți în rezervă. Preocuparea noastră a fost și este aceea de a ține armata într-un regim de neutralitate. Singura noastră politică e aceea a apărării naționale.

— Ce părere aveți de cei care v-au precedat?

— Adică despre miniștrii apărării naționale de după 22 Decembrie?

— Da.

— Pe domnul general Stănculescu l-am cunoscut mai îndeaproape. Am despre dînsul o părere foarte bună. Am învățat de la dînsul. Sigur, am auzit că aș fi omul dînsului. Nici vorbă de așa ceva! Faptul că la un moment dat am devenit șef al departamentului înzestrării armatei pe care și domnul general Stănculescu l-a condus 7-8 ani, fiind numit apoi ministru, nu înseamnă că am devenit omul dînsului. Eu sînt, ca militar, omul armatei.

— Dar despre domnul general Militaru ce ne puteți spune?

— Nu l-am cunoscut decît foarte puțin. Aproape deloc.

— Există vreun moment în care ministrul Spiroiu vine în conflict cu ministrul Militaru?

— Cînd nu voi mai fi ministrul apărării, nu voi avea nimic să-mi reproșez.

— Ministrul de carieră era cineva în societatea dintre cele două războaie. Va reveni la poziția lui?

— E-adevărat. În timpul nostru mulți militari au fost deturnați de la ocupația lor. Au fost folosiți pentru munci cali-

ficite. Am citit de curînd o carte, Robi pe Uranus, despre situația celor care au lucrat la Casa Poporului. Sînt și unele exagerări. Dar cartea conține și un foarte mare și crud adevăr.

— În armată am buchisit de zor tot ce ține de înzestrarea soldatului american. Eram foarte bine pregătiți teoretic să ne confruntăm cu el. Totul ni se preda de parcă ar fi fost deja la graniță și se pregătea să ne atace.

— În secolul după '68 armata și-a reconsiderat poziția. S-a revenit la tradiție. S-a renunțat la regulamentele sovietice. Nu împărțeam nici doctrina tratatului de la Varșovia. Aveam o doctrină națională proprie. Evident, nu era elaborată de cel mai iubit fiu al poporului, așa cum pretindea el și camarila lui.

— Fără complexități despre soldatul român!

— E unul dintre cei mai buni luptători din Europa. În al doilea război mondial era cotat lîngă cel german și cel rus.

— În decembrie '89 soldații, ofițerii s-au aflat într-un duel direct cu așa ziii teroriști. Încercăm să i-au văzut, înseamnă că știu cine sînt.

— Am mai spus: cine va reuși să stea de vorbă cu 40-50 de mii de participanți la evenimentele de atunci s-ar putea să-și poată face o imagine cît de cît exactă despre ce s-a petrecut cu adevărat.

— Dumneavoastră unde v-ați aflat atunci?

— În București, în zona Știrbei Vodă. Au fost, evident, și simulatoare, dar și tîntași care ocheau precis și ucideau fără milă. Pe vreo trei i-am și văzut.

— De-aproape?

— Da. Miinile le miroseau a pulbere. Aveau pantaloni ca ai milițienilor și gecl. Trăseseră fără doar și poate.

— Ce mai știți de ei?

— I-am predat. Nu mai știu nimic.

— Atunci, așa cum s-a spus, armata a fost cu noi. Abia mai tîrziu ne-am dat seama că n-a fost chiar așa. Că are anumite culpe.

— Armata a permis maselor de revoluționari să se manifeste. Iar după ce acestea au înlăturat dictatura, s-au pus la dispoziția lor. Fără discuție, nu se poate spune că nu s-a tras în manifestanți, ca la Cluj, de exemplu. Datorită războiului psihologic, al celui informațional. Militarii au tras și unii în alții. Dar într-o revoluție nu există culpă.

— Apărați armata cu multă insuficiență.

— Cine e dușman al armatei e un dușman al țării și își devine imediat un dușman personal.

GEORGE ARION



EVENIMENTE MARI ...

● Un istoric o critică pe stația Agapie, pentru că a construit o casă. Dar măicuța e coartă. Un ziarist îl critică pe directorul Muzeului satului, că dădă, spre folosul Muzeului și întregului patrimoniu de spiritualitate rurală, un centru de cercetare, conservare și restaurare cu prețul cîtorva copaci. Dar Muzeul era mort. Un olnav de nervi se consideră dîndent și-și critică medicul, care u i-a dat cianur, ci doar calante, astfel ca bolnavul să poată fi astăzi în stare să-l critice. Dar medicul e mort. Chiar nu mai știm să facem deosebirea între a dărîma și a construi? Chiar nu mai știm să vorbim cu chip diferit despre vii și morți? ● Vasile Luca trăiește! Riplea nu se mai cheamă Ana-ucă-Dej ci Luca-Avram-Cobariu. Economist la serviciul esfacere al Societății Roman... ● noul Vasile Luca vindea anoul cu numai 300 dolari. Cu numai 300 dolari peste preț oficial. De fapt, e viu spiri- ul lui Vasile Luca, cel care în- dea țara pe 300 ruble. Chiar u mai facem deosebirea între u Luca și alt Luca, între un eceniu și alt deceniu? ● Dacă n director de editură a ajuns reședinte, ce putea să ajungă n portar la un depozit de ărți? Răspunsul corect: șef de artă. El se cheamă Alexandru an Popescu și, ca om care și-a ăit viața între cărți, a acumu- at destulă minte ca să înființe- e un Partid Social Democrat

Independent. Cum fostul direc- tor de editură a improprietat cu sedii o mulțime de foști por- tari, azi șefi de partide, se pune întrebarea: chiar nu se intere- sează nimeni pe ce bază s-au dat aceste sedii și ce se întîm- plă, de fapt, cu ele? Fîlindcă la P.S.D.I. se face orice altceva a- fară de politică ● Domnul Na- borniac, președintele Partidului Liber Republican anunță, în- tr-un cotidian, că „va candida fără teamă la postul de preșe- dinte al României”. Chiar să nu mai vadă nimeni distanța dintre un post și o funcție? Și chiar pînă aici am ajuns, că trebuie să citim în presă toate elucbra- țiile celor care fac afaceri cu săpunuri „Rexona” și visează că sînt șefi de stat? ● Domnul Virgil Măgureanu e ataceat în public pentru faptul că deși a primit, ca director al S.R.I. o vilă, păstrează și apartamentul pe care-l ocupa ca modest căpi- tan de securitate, profesor la „Stefan Gheorghiu” și dizident adjunct. Să nu mai bage nimeni de seamă că există, totuși, o deosebire între un simplu direc- tor cu numai două case și un simplu milionar care a primit zece? ● Simplită milionar e Ion Țiriac, iar casele și locurile de construcție le-a ales din heli- copter: unul în piața fostului Teatru Național, două la Primă- rie, două la Herăstrău, unul la Colțea... După buget. O mulțime de ziare cu acces la cititori pu- blică operele complete ale lui Petre Roman sub titlul: „A doua

naționalizare”. Pentru locul de lîngă Palatul Telefoanelor, sim- plul milionar Țiriac a fost je- fuit de suma de 21.000 lei anual chirie. Ei, mai dați-o dracului, domnilor, nici pentru Țiriac să nu se mai găsească înțelegere? Din ce să-și facă milioanele? Vreți să fure, ca Petre Roman? Cu ce să-l țină Țiriac pe Mar- rer, dacă pe Țiriac nu-l mai ține nimeni? ● Un student ie- șean din anul III Electrotehnică a fost găsit mort în camera pe care o ocupa la cîmînul „Tudor Vladimirescu”. Cu miinile lega- te la spate și un cearceaf strîns în jurul gîtului — lăta indicîle unui asasinat de tip mafiot, așa cum se practică asasinatete în sud. Problema e: în care sud? Să fi intrat mai repede Europa în noi decît noi în Europa? ● Un neamț, pe nume Cristian Ciuplea, a fost prins la vamă în momentul în care încerca să scoată din țară clandestin biju- terii vechi, medalii și monede de interes istoric. L-a prins ro- mînul Hans Mayer. Iar au în- ceput românii să-l asuprească pe nemț! Chiar nu am învățat nimic din istorie? ● „Problema cheii sau, mai precis, cheia pro- blemei pare a fi U.D.M.R.”. Ast- fel zice independentul Silviu Brucan într-o tabletă de mag. Petre Țuța e mort, iar Silviu Brucan ne învață, trecînd din paradox în aforism și din afo- rism în proverb, ce ne așteaptă. Dacă ar mai spune Silviu Bru- can și de la cine ce ne așteap- tă — fiindcă știe — nici nu

ne-ar mai păsa că Noica e mort și cel care îi învață pe români democrația e Brucan. O, doam- ne, nici acolo, sus, nu e ordi- ne? ● Rodica Becleanu a fost premiata de președintele ei cu o medalie pentru eroismul de care a dat dovadă în zilele re- voluției la televiziune. Trei fe- mei mari a avut țara și n-a știut să le toarne în bronz cît erau vii: Ana cea lată, Elena cea cultă și Rodica cea brează. Chiar nu se grăbește nimeni s-o toarne în bronz cît e vie? ● A apărut un nou săptămînal: PRIVATIZAREA. Are 8 pagini, e editat de A.N.P. împreună cu D.I.M.M. și Societatea R și, de la prima la ultima pagină con- ține știri bune, în sensul că e vorba aici de oameni care s-au pus pe treabă, care în loc să se vaită că există probleme, le rezolvă. De fapt, numărul pu- blicațiilor care se adresează di- rect celor interesați să-și schim- be viața, să facă ei înșiși o mun- că nouă, pe reguli noi și cu nă- dejdea unui cîștig adevărat sub spaima unui faliment autentic e mult mai mare decît pare și cu un folos mult peste cel pe care-l bănuim. În realitate, se schimbă în bine un număr con- siderabil mai mare de oameni, decît în rău. Toată presa ro- mânească a devenit plicticoasă din cauză că povestește numai fraude, violuri, dezvățuri și în- călcări de lege. E un tip de pre- să care o să fie ucisă și ea de o alianță de interese publice, pe

care gazetarul faptului divers parcă nu-l bănuiesc. Tot ce se întîmplă rău, e consecința defi- nirii unui altfel de bine. La Arad, de exemplu, doi oameni destepți, Tiberiu Pantea și Șan- dor Zoltan, deși nu s-decît ab- solvenți de l'ceu industri- l, au întemeiat o industrie. Într-un atelier de 400 mp., au 25 de u- tilaje — vechi utilaje care, în- trebuințate cu cap și cu mult suflet, produc ca și cum ar fi noi — și numai 30 de munc-tori. Ceva asemănător am văzut în S.U.A. Fără portari, secretare, directori înlocuitori, proiectanți adormiți și o întreagă Centrală care să-l conducă. Ei fabr-că nu- mai produse de care e nevoie, spre deosebire de atitea uzine împănate cu ingineri care fa- brică lucruri pe care nu le cere nimeni. Cît timp niste oameni ca Pantea și Zoltan deschid in- dustrii, nimic nu e pierdut. Chiar nu înțelege nimeni că știrile pe care le-am comentat pînă aici nu au nici o relevan- ță? Că peste un an nu se va mai vorbi nici de Măgureanu, nici de Iliescu, nici de Roman, sau de juna Rodica iub-toarea de cucuvele? Că, pentru Româ- nia, un om ca Pantea și un om ca Zoltan sînt mai importanți decît toți șefii de partide strînși la un loc? Chiar sîntem noi atît de proști că nu vedem schimba- rea? Nu sîntem.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

Pentru prima oară în istoria ultimei jumătăți de secol, primăriile sectoarelor Capitalei se bucură de autonomie deplină. **CUM O VOR FOLOSI ?** Această întrebare pe care o vom adresa tuturor celor șase primari.

„Respect un adevăr simplu...”

Primarul sectorului 6, domnul Nicolae Vrabieșu, e om de afaceri. Așa s-a prezentat încă din campania electorală, la fel se prezintă și acum. Îmi spune că existența cotidiană și, mai ales dezvoltarea unui sector al Bucureștiului — egal, ca suprafață și populație cu un mare oraș — este o afacere teribil de complexă, pe care nu o poți dirija eficient decât dacă ai spiritul întreprinzător și gândirea riguroasă a unui om de afaceri.

— În sensul declarației pe care tocmai am relatat-o, care a fost prima măsură pe care ați luat-o în calitate de primar?

— Imediat după instalarea ca primar, am invitat la o discuție toți directorii societăților comerciale cu capital de stat și privat, împreună cu care am hotărât formarea unei Camere de comerț și industrie a sectorului. Vedeti, relațiile dintre instituții s-au pierdut. Toată lumea știe că marketingul intern și extern era o poveste. Odată cu dispariția planificării și fără oameni pregătiți, nu mai ai nici o informație în privința ofertei și cererii.

— În cât timp credeți că va deveni eficientă această Cameră?

— Trebuie să devină în foarte scurt timp.

— Ce fac, însă, cei care și-au înființat deja mici societăți productive, sau sunt pe cale să o facă? Pe ei cine îi ajută în lupta disperată, nu pentru investitori sau parteneri străini, deocamdată, ei pentru o bucată de spațiu în care să-și poată începe activitatea?

— Bineînțeles, tot noi. Trebuie numai să ni se adreseze cu o cerere care să răspundă clar celor 3 întrebări ale grilei noastre 1. Care este cifra de afaceri pe care o au sau pe care și-o propun 2. Profilul întreprinderii, gama de produse prin care o va realiza 3. Contribuția în plan social (e vorba de un cont social al sectorului din care se vor finanța acțiuni menite să ajute copiii și bătrânii).



Fotografie de ELENA GHIERA

— Aceste răspunsuri vor constitui baza participării la licitație?

— Nici vorbă! În condițiile noastre, licitațiile sînt făcute să le câștige bogatul care, date fiind tocmai aceste condiții, rareori este și cel mai capabil. Spațiile se acordă în exclusivitate pe baza acestor cereri, iar autorizația se prelungește atîta timp cît solicitantul își respectă obligațiile asumate.

— Același sistem va funcționa și pentru spațiile comerciale?

— Desigur. Cu cîteva „clauze” menite să asigure nu numai un comerț civilizat, ci și prețuri acceptabile pentru populație.

Mai exact, solicitantul are obligația de a se aproviziona numai de la producători sau importatori direcți (niciodată de la mîna a doua) și pe aceea ca în cifra sa de afaceri vinzările de tutun și băuturi alcoolice să nu depășească 30%.

— Spuneți, fără licitații. Totuși, o competiție există, iar în cadrul ei operează ea termenul cifra de afaceri și depunerea la fondul social. Cu o sumă itară pentru țara din care vine, orice străin are cîștig de cauză în fața majorității solicitanților români.

— Ceea ce au construit românii au construit pentru ei. Străinii sînt oricînd bineveniți. La noi. Dacă vor dori, însă, un spațiu, comercial vor trebui să și-l construiască. Le vom pune la dispoziție terenul pe care îl vor solicita, iar ei își vor construi localul. Asta va dovedi și hotă-

rirea lor de a face un lucru serios. Cînd pornești o afacere în felul ăsta nu-ți mai permiți să umpli un mare magazin cu vechituri și gumă de mestecat.

— S-a vorbit foarte mult despre dispariția gheretelor. Totuși ele continuă să existe, ba, mai mult, să se extindă ori să apară altfel noi, la fel de urfe.

— Preconizăm o sistematizare a sectorului. În acest sens, vom construi platforme speciale pe care vor putea funcționa 50-70 de chioscuri. Dezvoltînd aceste spații grupate, cei împrăștiați vor avea o viață foarte grea. De altfel, nu s-a mai eliberat nici o autorizație nici pentru construirea de chioscuri și nici pentru extinderea lor.

— Dacă de chioscuri puteți scăpa relativ ușor, nu același lucru se va întîmpla, însă, cu „mamuti” apăruiți peste noapte mulți dintre ei pe locuri care, de drept, ar fi trebuit să fi revenit deja vechilor proprietari ale căror case au fost demolate.

— Multora le-am trimis deja adrese pentru sistarea construcției. Acolo unde aceasta a fost deja finalizată, va fi atribuită proprietarului care își va recupera terenul, cu obligația de a-l despăgubi pe proprietarul construcției în decurs de 20 de ani. Nu vom reuși să edificăm nimic trainic dacă în numele dreptului la proprietate (al celui mai puternic) vom continua să vitregim un alt proprietar.

— Ați promis că în scurtă vreme chipul — sectorului 6 va arăta altfel. Vă veți putea ține de cuvînt?

— Sînt sigur. Și spun asta nu pentru că aș fi un infatuat, ci pentru că respect un adevăr simplu în numele căruia acționez: nici un proprietar nu-și bate joc de avuția sa. Iar în sectorul 6 vor fi pe zi ce trece mai mulți proprietari.

ROXANA PAICU
MANOLESCU ■

Popas de primăvară la „LUCIS” S.A.

— Domnule director Vasile Purcea, ce ne puteți spune, despre această societate?

— „LUCIS” S.A. Buzău prezintă o societate comercială înființată în luna februarie 1991 din fosta Întreprindere de Industrializare a Laptelui din localitate. Folosește capital integral de stat și cuprinde un număr de 4 subunități de prelucrare și prelucrare a laptelui, repartizate astfel: una la Buzău, alta la Rm. Sărat și încă două — la Pogoanele și respectiv la Nehoiu. Capacitatea de producție este de 170 000 l lapte zilnic, dar nu se prelucurează decît parțial, adică 45 000 l în prezent. Faptul acesta se datorează nivelului scăzut de intrare a materiilor prime, știut fiind că din 119 surse de livrare a materialelor (CAP-uri), în urma reorganizării lor au rămas mai puține. De asemenea, s-au diminuat și resursele rezultate de la fostele IAS-uri, întrucît acestea, la fel, au fost reorganizate. Primim lapte și de la crescătorii de animale (2 000—3 000 l, cu o tendință de creștere), pentru fiecare litru ei primind cca. 25 de lei.

— O problemă cu care se confruntă municipiul Buzău o reprezintă insuficiența cantităților de lapte și de alte produse derivate necesare populației. Din ce cauză locuitorii Buzăului nu găsesc lapte, atît cît au nevoie, știut fiind că fabrica producătoare la Buzău?

— Cauzele sînt mai multe. 1. primul rînd, fiindcă o mare cantitate din producția obținută o predăm unităților colective: creșe, cîmine, unități militare. Pe urmă, din pricină că sîntem insuficient aprovizionați cu materii prime. În sfîrșit, avem dificultăți cu negocierea prețurilor cu beneficiarii și cu primirea la timp a creditelor și subvențiilor de la stat.

— Ce înseamnă perspectiva pentru „LUCIS” S.A.?

— Dorim să ne creăm formă proprie, să ne lărgim și să ne diversificăm gama de produse. Buzoienii sînt nemulțumiți de faptul că nu prea se găsesc lactate în alimentare, dar sperăm că nu peste mult timp ele vor primi de la noi cantități mai mari, încît lumea să fie mulțumită.

DAN STROE ■



Prima Societate de asigurări de tip occidental

Prima societate de asigurare cu capital privat, societatea româno-germană „UNITA” SRL, a intrat deja în conștiința noastră prin reclamele din presă și de la Televiziune. Pentru clienții noștri, am solicitat amănunțit domnului MIRCEA POPESCU, directorul sucursalei București a S.C. UNITA SRL.

— Dle director, care este întrebarea cel mai des pusă agenților dvs.?

— De fapt, este vorba de două întrebări care se repetă cu deosebire: care ar fi atracția principală a sistemului nostru de asigurare este, la rîndul lui, asigurat la... UNITA SRL.

— Să începem cu principalul avantaj al asigurării UNITA.

— Este vorba de forma de capitalizare a sumelor plătite în contul primelor de asigurare. Asiguratul obține un capital, nefectat de inflație, sporit permanent și cu sprijinul însemnat al companiei noastre.

— Cum reușiți să evitați inflația, cu care, astăzi, nu e de glumit?

— Prin adaptarea sumei asigurate și a primei de asigurare cu acordul prealabil al asiguratului. Astfel, asigurarea va avea aceeași valoare în viitor ca și astăzi, chiar în cazul în care costul vieții se mărește între timp, sau starea sănătății asiguratului s-a înrăutățit.

— Care este contribuția com-

paniei UNITA SRL la mărirea capitalului asigurat al unei persoane particulare?

— Prin dobînzii garantate asupra capitalului acumulat. Acestea sporesc și se adaugă în fiecare an în contul asiguratului. Prin participarea, respectiv repartizarea de cote din excedentele obținute din fructificarea eficientă a primelor încasate. Aceste excedente se distribuie de societate aproape 100 la sută în contul asiguraților. Dobînzile compuse și participarea la excedente au ca rezultat acumularea unei sume considerabile, de care dispun asigurații la data expirării asigurării.

— Sînt agenții UNITA SRL asigurați la... UNITA SRL?

— Firește, altfel ce încredere ar putea inspira? În cazul în care durata asigurării împreună cu vîrsta agentului depășesc 65 de ani, nu se poate încheia o asigurare pentru agentul respectiv. Practica este de a se asigura un membru din familie. Este ceea ce am făcut și eu.

— Se poate spori suma asigurată după dorința clientului?

— Se poate. Asigurarea de viață se încheie în lei sau DM de la suma de 100 000 lei (10 000 DM) pînă la 1 000 000 lei (50 000 DM) inclusiv, fără examinare medicală prealabilă, iar peste această sumă, cu examinare medicală plătită de UNITA SRL. Dacă asiguratul dorește

să acumuleze un capital mai mare, se poate încheia o asigurare pentru o sumă mai mare, funcție de care se plătește și o primă mărită.

— Oferiți clienților un sistem de reduceri la primele de asigurare?

— Da, în funcție de durata asigurării și a modului de plată a primelor. Primele de asigurare pot fi plătite cu anticipa-

ție pentru întreaga durată a asigurării sau pe anumite perioade (ani întregi) din durata asigurării. UNITA SRL acordă o reducere a primelor de 5 la sută pentru fiecare an de plată anticipată, începînd din al doilea an de asigurare. Concret, pentru o asigurare încheiată pentru 1 milion de lei, pe o durată de 30 de ani, de către un asigurat în vîrstă de 35 de ani,



Persoanele care doresc să devină asigurate la SOCIETATEA DE ASIGURARE ROMÂNĂ-GERMANĂ „UNITA” SRL pentru relații suplimentare se pot adresa și direct la Sucursala București, str. 11 Luntre nr. 15, sector 4, tel. 41 11 53 pentru sectoarele I-II și sectorul agricol Ilfov, pentru sectoarele III-IV-V-VI la tel. 75 78 31, precum și la filialele județene ale Sucursalei „UNITA” SRL — București, astfel: Jud. Giurgiu — tel. 912/16 670; Jud. Teleorman, la Alexandria — tel. 913/13 686; Jud. Călărași, la Călărași — tel. 911/12 144 și Oitenița tel. 919/18 819.

MIHAI SANDOIU ■

UNITA

dacă plata primelor se face anticipat, asiguratul plătește o sumă totală de 512 048 lei, în loc de 1 milion de lei, deci o reducere de aproape 50 la sută!

— Există și situația nefericită a unui deces. Ce face firma dv. pentru familia asiguratului?

— Întreaga sumă asigurată începînd cu cel de-al doilea an de asigurare este achitată de societate fără întîrziere. Mai mult, dacă decesul este urmare a unui accident sau a unei boli infecțioase acute, UNITA SRL plătește întreaga sumă asigurată din primul an de asigurare, chiar dacă nu s-a plătit decît o singură rată, iar începînd cu cel de-al doilea an de asigurare, pentru deces din accident se achită dublul sumei asigurate.

— După cum există și situația, cea mai de dorit, de altfel, în care asiguratul trăiește ziua expirării asigurării...

— El poate alege între a primi suma asigurată, împreună cu toate cîștigurile acumulate sau o pensie lunară viageră

Alitalia în România

„Cînd Alitalia se întoarce,
e un semn al altor timpuri”

PAOLO ANDREA TRABALZA,
însărcinat cu afaceri ad-interim
al Ambasadei Italiei la București

În urmă cu cinci ani, cînd Alitalia se retrăgea de la București, era un semn al timpurilor de atunci. Cînd „Alitalia” se întoarce, e semn al altor timpuri. După părerea mea, este vorba de o aură și cred că simțim cu toții optimiști. Important este ca poporul român să creadă în el însuși și să aștepte prea puțin numai de la alții. Sosirea unui avion,

chiar de trei ori pe săptămînă, nu înseamnă foarte mult. Ceea ce conținea este studiul pe care oamenii de la „Alitalia” l-au făcut înainte de a se hotărî să se întoarcă. În mod evident ei și-au făcut bine socotilele și dacă lucrurile au apărut ca o rezolvare bună pentru Italia, asta înseamnă, cu siguranță, că și relațiile dintre România și Italia vor merge foarte bine.

„Este o afacere —
acesta e cuvîntul magic”
dr. ENZO GIUNTOLI,

director al companiei „ALITALIA”
pentru Europa Centrală

Sosirea primului avion de la Roma la București nu este numai un lucru foarte plăcut, ci este foarte important. De cîte ori se gurează o linie aeriană, o afacere. Acesta e cuvîntul magic. Ne-am reîntors în România gîndindu-ne în primul rînd să nu pierdem bani. Am înțeles că aici au început să

vină din ce în ce mai mulți pasageri. Iar acestia plătesc un bilet. Sînt unii care vin în vizită, alții să discute proiecte, alții să le pună în aplicare. Acesta este un lucru pozitiv, atît pentru România cît și pentru noi. În plus este un lucru foarte plăcut să vii în România.

„Transporturile sînt un vîrf
de lance al intrării
noastre în Europa”

TRAIAN BĂSESCU,
ministru transporturilor

(Urmare din pagina 1)

este un semn foarte clar că România începe să reprezinte ceva și aibă tot mai multă credibilitate. Vor fi trei zboruri pe săptămînă care vor avea și rolul de a prelua pasageri aflați în tranzit prin România.

Lucru cu o semnificație aparte este și acela că un nou sector de activitate prezintă interes pentru companiile italiene. As vrea să vă spun că în prezent am semnat con-

tractul de dotare a sistemului de control-traffic cu o companie italiană — „Alenia”. Este semnat contractul pentru autostrada București — Constanța tronsonul București — Fundulea tot cu o companie italiană — „Italostrada”. Este, fără îndoială o politică în contextul căreia compania de aviație „Alitalia” este prezentă în contract cu unități ale Ministerului Transporturilor.

A consemnat
LIANA TATOS ■

■Atenție la reparațiile în gospodărie! ■Cereți
tarife și chitanțe ■Nu vă lăsați intimidați și
înșelați ■Reclamați, dar pe baze întemeiate
și prezentînd chitanțele! ■Dacă aveți nemul-
țumiri, abordați și centralele unităților de
prestații! ■

PRESTAȚIILE DE SERVICII

Cum ni se bagă mîna în buzunar

Prețuri aberante

O familie în alertă. După atîta bani dați pe un televizor, și-au dat seama că s-a ivit și necesitatea racordării la antena colectivă. Un telefon la „Radio Progres” și „anteniștii” vine. Numai că, atunci cînd pleacă, duce cu el 2000 lei, contravaloarea a patru găuri și 20 m cablu și nu lasă nici o chitanță.

Un bloc de locuințe are în imediată apropiere o unitate „Instalatorul S.A.”. Totuși, total nejustificat, pe chitanțele de prestații-servicii ale amintitei cooperative pentru amintitul bloc sînt incluse deplasări în valoare de 200 lei. În feul acesta, schimbarea unei garnituri ajunge la 300 lei, dacă socotim și „obligatoriul” buciș. Pe de altă parte, se știe că la magazinul de specialitate, garnitura respectivă costă 1 leu. În 5 minute, ea poate fi montată, fără nici o dificultate, chiar și de către gospodarul în nevoie. Deci, după cîte se pare, în cazul de față, fără exagerări, putem constata:

În plus, asistăm, cu amărăciune, la neplăcuta lipsă de curaj a celor păgubiți care nu-și declină identitatea, li se consideră „la mîna” instalatorilor: oricînd o țevă de apă se poate sparge și apa poate năvăli peste agoniseala de-o viață. Și, ce te faci, dacă instalatorul nu „sare” în ajutor?

Dar, să revenim la problema inițială. Prețurile exagerate nu sînt cerute numai de către meseriași de la unitățile „Instalatorul S.A.” sau „Radio Progres”. Din nefericire, se constată că, sistematic, ele se pretind în toate domeniile de activitate ale prestațiilor de servicii, nu numai pentru instalații sanitare, dar și pentru frigidere, mașini de spălat, aparatură electronică (televizoare, radiouri, magnetofone, casetofone, picupuri, aparate video etc), ajungîndu-se la sume exorbitante pentru un buget mediu.

Prețuri reale

Pentru a veni în ajutorul celor care vor să afle adevărul

1 leu	=	300 lei
reparație efectuată de gospodar		reparație efectuată de „Instalatorul S.A.”

despre prețurile prestațiilor către populație (inclusiv prețurile deplasărilor lucrătorilor respectivi) și, totodată, să-și apere banii din buzunar, am obținut de la dna economistă Maria Iuracek, de la „Radio Progres”, lista următoarelor sume pentru:

Deplasări tehnician autorizat
pentru prestări servicii:

- 60 lei pentru televizor
- 60 lei pentru video
- 60 lei pentru radio
- 60 lei pentru picup

Categoriile de prețuri pentru verificări aparate au în vedere tipul de aparat de verificat și complexitatea operației de verificare.

Întreprinderea „Radio Progres” are 60 de unități în București, cu 600 tehnicieni autorizați, calificați în școli medii tehnice. Prețurile pentru prestații-servicii sînt negociabile, iar reclamațiile întemeiate, achitate cu chitanțe, se pot face și la „Radio Progres”, str. Jacques Elias nr. 4, sect. 3, tel. 134277. O notă bună pentru Centrul de reparații aparatură electronică din Șoseaua N. Titulescu nr. 94 (tel. 185122), unde dl. electronist Mircea Troneci prezintă, din proprie inițiativă, tarifele de prețuri pentru reparații. La unitatea „Metalocasnica” nr. 55 din Șoseaua Mihai Bravu nr. 39, dna dispecer Olimpia Chiroșca prezintă prețul deplasării deplasărilor pentru mașini de spălat: 100 lei. Se adaugă prețul constatării care variază în funcție de defecțiune, ajungînd pînă la 500 lei. La „Service Arctic” din Șoseaua N. Titulescu nr. 92, dna Nina Cruceșu specifică prețurile operațiilor post-garanție: 162 lei pentru constatarea defecțiunilor și, diferențiat, în funcție de gravitatea defecțiunilor, pentru remedierea acestora. Deplasarea deplasărilor: 172 lei.

Ce-i de făcut

Ar fi foarte indicat ca noile societăți pe acțiuni, tip „Instalatorul”, „Radio Progres” etc, să afișeze, ele însele, listele prețurilor pentru deplasări, verificări, constatări, reparații etc. În felul acesta, tarifele percepute, stabilite pe o bază reală, cu motivații și justificări economice, echilibrate exclusiv în limite reale, ar duce la perceperea de sume justificate, spre mulțumirea plătitorilor și ridicarea stochetei morale a meseriei de prestator-servicii.

Pînă atunci, iată cîteva măsuri inteligente și eficiente (mai cu seamă, pe care le puteți aplica în lupta cu acest putrefac al societății — necinstea unora dintr-ee care efectuează reparații pentru populație:

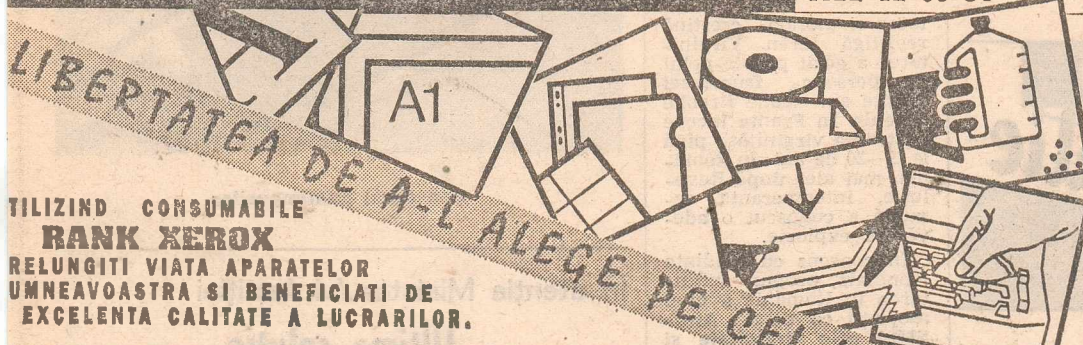
- Chemați, pentru reparații în gospodărie, numai lucrători autorizați a le face
- Cereți-le tarifele pentru deplasări, piese și manoperă
- Solicitați chitanțe pe care să fie menționate aceste sume
- Reclamați, dar numai pe baze întemeiate și prezentînd chitanțe
- La nevoie, solicitați și sprijinul centralelor unităților de prestații

La urma urmelor, vinovaților chiar nu le e frică și rușine de nimeni și de nimic?

CRISTINA ATANASIU ■

RANK XEROX

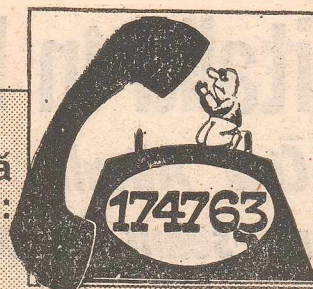
REPREZENTANTA
PENTRU ROMANIA:
București 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54



DISTRIBUTORI AUTORIZATI RANK XEROX:

- | | | | |
|---|--|---|---|
| ALFASOFT srl
Tel: 16 / 15 881 | APEL srl
Arad
Tel: 966 / 15 231 | AREXIM srl
București
Tel: 14 98 34 | ADYLUS srl
București
Tel: 12 95 77 |
| COMPIEST ANVICO srl
Tîrgu Mures
Tel: 954 / 16 644 | COMSER srl
Hunedoara
Tel: 957 / 12 538-132 | COMSERVICE co
Bacau
Tel: 931 / 46 642 | ESTICO srl
Brasov
Tel: 921 / 19 052 |
| FIBA IMPEX srl
Ploiesti
Tel: 971 / 24 717 | FIBA (NORD) srl
Grozeasa
Tel: 987 / 26 996 | METRONOM
Piatra Neamt
Tel: 936 / 14 570 | METPRIBOR
Chisinau
Tel: prefix / 47 15 24 |
| ROM TEAM SOLUTIONS srl
Bucuresti
Tel: 13 43 73 | TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel: 941 / 63 193 | UNIVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel: 981 / 42 110-1209 | |

CLIP
Publicitate



Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Fotografie de FLORIN IONITA



Gura lumii

Un răspuns din partea grupului „GALACTEUS”

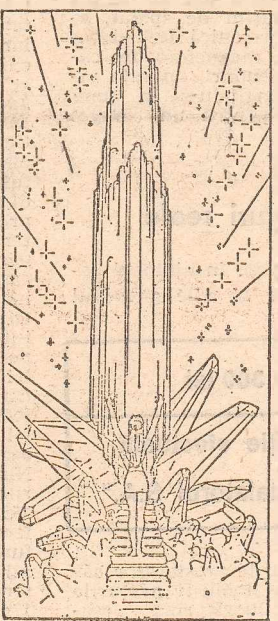
Stimată redacție,

Ne-a bucurat apariția articolului pe care vi l-am propus și pe care l-ați publicat în nr. 12 al revistei dumneavoastră sub titlul: „O propunere fantastică: intrați în legătură cu extraterestrii”. Totuși sint necesare unele precizări suplimentare pentru o mai bună înțelegere atât a fenomenelor extraterestre, cât și a activității grupului nostru din Petrosani de către publicul cititor.

În primul rând numele corect al grupului francez de joncțiune cosmică este GALACTEUS și nu Galateus cum, dintr-o regretabilă eroare tipografică a apărut în articol. Apoi am dori să precizăm faptul că nu sîntem o „societate pentru contactarea civilizațiilor intergalactice”, ci un grup de persoane care s-au reunit datorită interesului pentru acest domeniu, realizînd nu altă organizație, ci un organism viu și dinamic în care fiecare individ se poate integra, aducînd esența experiențelor sale personale.

În fine, am dori să explicăm ceea ce în articolul publicat era menționat

sub forma oarecum spectaculoasă că: „...în scopul obținerii nemuririi”. În acest sens cel mai potrivit lucru ni se pare acela de a cita direct din materialele grupului francez Galateus: „Grupul Galateus transmite o energie de transmutare



planetară, aflată în sinergie cu Noua Eră Cosmică, în vederea declanșării unei conștientizări operative în fața crizei traversate de omenirea acestui sfîrșit de ciclu

cosmic. Joncțiunea cosmică nu este un demers intelectual, ci o aventură a conștiinței care permite ființei umane să-și ducă existența în continuitate cu toate nivelele de energie-conștiință ale Cosmosului aceasta făcîndu-se prin redarea ființei umane a sensului programului său original interior, a misiunii sale pe un nivel telepatetic situat între conștiința supremă și forța extremă. Fapt posibil prin căutarea realizării ultime a ființei umane încarnate: transubstanțierea totalității forțelor formale în esență spirituală, cu o voință reală de a câștiga: conștiință, timp, spațiu și energie, pentru a intra în contact cu civilizațiile extraterestre avansate, civilizații ale viitorului, concentrîndu-ne atenția asupra celor care dețin acest posibil transfer”.

Deci, este evident că nu propunem nici un elixir al nemuririi și nici nu-maș un contact formal cu „omuleții verzi”, veniți de pe alte planete, ci, în primul rînd, o redimensionare a ființei umane la toate nivelele sale, o redescoperire a esenței sale cosmice.

Cu stimă și respect,

REMUS GABRIEL
PIRLEA

Recursul a fost aminat

La solicitarea cititorului nostru dl. Ioan Olaru din Sita Buzăului, am participat la recursul declarat de către Guvernul României, S.A. COMAUTOSPORT (fost I.D.M.S.) și Ministerul Economiei și Finanțelor împotriva hotărîrii judecătorești din 11 decembrie 1991, care dădea câștig de cauză Asociației pentru Protecția Cumpărătorilor de Autoturisme.

Programat pe 13 aprilie 1992, ora 8, la Curtea Supremă, etaj 2, camera 332, recursul a fost aminat pentru 25 mai ora 8,30 în același loc. Amînare, a survenit deoarece Guvernul României reprezentat de dl. Paul Jermal a solicitat un nou termen, delegații săi fiind în imposibilitate obiectivă de a se prezenta. Din partea guvernului a fost invocată și lipsa apărării sale.

Spicium murmurale din sală care ne-au ajuns la urechi: „Există o anexă la hotărîrea de liberalizare a prețurilor din noiembrie '90 în care se arată obiectele exceptate; printre ele sînt și autoturismele. Anexa nu a fost tipărită sau popularizată vreodată”.

„I.D.M.S.-ul a folosit banii noștri în alte scopuri”.

POSTA REDACȚIEI

IOAN CAPATINA — Botoșani, str. Pușkin, nr. 23: Puteți intra în legătură cu domnul inginer Valeriu Popa, scriindu-i la următoarea adresă: str. Maior Coravu, nr. 17, București.

CONSTANTIN SOCARICI — com. Topalu, jud. Constanța; **NICOLAE ROSA** — Constanța — str. Eliberării, nr. 43, bl. AE 7, sc. C, et. 1, ap. 41: Reluăm pentru dvs. adresele solicitate: Hristenco Dumitru, Bdul Constructorilor, nr. 17, sc. B, et. 1, ap. 28, București; Coman Gheorghe, str. Cogălnic, nr. 27, telefon: 20 75 45.

IOAN CAVASDAN — Arad, str. Andrei Bernath, nr. 1: Așa cum am promis, ne-am interesat și răspundem, în acest număr, la punctul numărul doi al solicitării dvs. Ambasada Argentinei este pe strada Drobeta nr. 11. Pentru că tot sîntem în zona Americii Latine notați-vă și pe aceea a Ambasadei Braziliei — str. Praga, nr. 11. Cine știe? Poate veți avea nevoie.

ELENA GRESCU ■

Doar spițe de bicicletă

Avînd credința că există un for care se ocupă cu aprovizionarea pieței cu diverse materiale, la prima vedere neînsemnate, cum ar fi cuie de diverse mărimi, suruburi, clame, spițe de bicicletă, îl invocăm ca pe o zeitate, rugîndu-l să ne răspundă. Va fi satisfăcută în felul acesta atît curiozitatea noastră, cit și aceea a domnului Iustin Hâncu din localitatea Ghighișeni, nr. 82, jud. Bihor, care ne scrie următoarele: „...cu respect deosebit vin a vă ruga să interveniți cu ajutorul publicației dvs. la forurile competente, pen-



Femeia în viața noastră

tru a face să apară pe piață, în magazinele de profil, spițe groase de bicicletă, pentru roata din spate (bicicletă marca «Pegas ideal»). Tot domnia-sa, după ce ne spune că pedalează de vreo 35 ani, în toate anotimpurile, se găsește acum în situația de-a abandona bicicleta, pe care a dat bani grei.

Scrisoarea se încheie avînd următorul apel: „Am speranța că dvs. înțelegeți necazul meu și al multora din țară, care se află în această situație și ne veți ajuta cu maximă operativitate”.

P. S. În legătură cu operativitatea noastră cred că nu aveți îndoieli. Sîntem pe recepție și așteptăm împreună cu dvs. semnale din partea celor vizati.

ELENA GRESCU ■

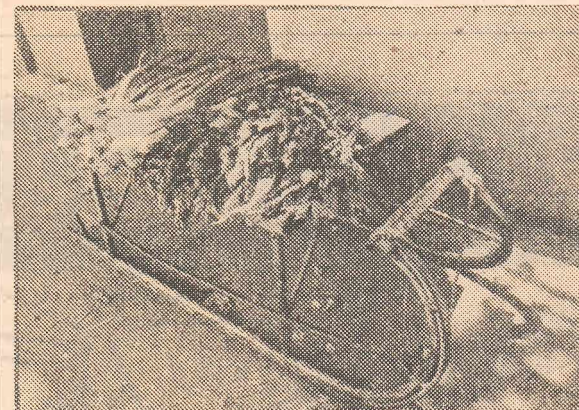
Adrese utile

COMISIA PENTRU CERCETAREA ABUZURILOR ȘI PENTRU PETIȚII — str. Arh. Grigore Cerchez, nr. 16, sector 1, București.

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI ȘTIINȚEI — str. General Berthelot, nr. 30.

MINISTERUL SANATĂȚII — str. Ministerului, nr. 2.

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE — str. Dem. I. Dobrescu, nr. 3.



Consensul anotimpurilor

În atenția Ministerului Justiției

Ultima soluție

În zilele de 8 și 10 aprilie 1992, s-a prezentat la redacție dna Pantea Maria, domiciliată în comuna Bolvasnița, satul Virciorova, județul Caraș-Severin, care, dezamăgită de câteva hotărîri judecătorești, care-i afectează dreptul de proprietate asupra casei în care locuiește și pe care le consideră nedrepte, speră că dreptatea o poate găsi numai la Ministerul Justiției.

În acest scop, dînsa pretinde că, în câteva rînduri, s-a prezentat la cabinetul acestuia, dar i-a fost imposibil să obțină o audiență.

A rugat redacția noastră să intervină, motiv pentru care i-am publicat solicitarea, iar memoriul său, l-am trimis Ministerului Justiției.

CORNELIU OLTEANU ■



Participați la rubrica

Idei în licitație

O comună cu tineri și tinere virgini pînă la căsătorie

Virginitatea e din nou la modă. Și, împreună cu ea, fidelitatea conjugală. Aceste „prejudecăți”, taxate ca atare de lumea modernă, s-au dovedit că aparțin nu numai unor norme morale ancestrale, dar și condiționează sănătatea biologică a organismului. Numai omul

modern, amoral, lacom de plăceri le-a eludat din comportamentul pre și postmarital. Dar natura se răzbună. În trecut, aventurile extraconjugale, prostituția, amorul liber au dus la proliferarea bolilor venerice. Dar la orizont a apărut un dușman mult mai fioros:

SIDA. O boală care nu mai iartă și care l-a îndemnat pe om să se întoarcă la modul de conviețuire al părinților și bunicilor noștri, cînd viața sexuală începea abia după căsătorie, iar adulterul era un accident doar în viața bărbaților. În întreaga lume casti-

tatea și morala creștină recîștigă teren. Virginitatea a găsit portdrapelul în persoana frumoasei actrițe americane Brooke Shields. În Franța începe pstrarea virginității pînă la 19-20 de ani. În România, mai ales după Revoluție, intemperanța sexuală a cunoscut o ade-vărată explozie.

În consens cu tendința mondială, propun înființarea în România a unei asociații cu titlul: **Anti-SIDA prin virginitate și fidelitate**. Propun, de asemenea, ca localitatea Maieru, județul Bistrița-Năsăud, prima comună de nefumători din România, să devină și prima cu tineri și tinere virgine pînă la căsătorie. Prietenii acestei idei se pot adresa pentru amănunte autorului acestei relatări.

Ing. IORGU SAVA-CRAIEȘTI,
str. Cercului 3, sector 2,
cod 70246, București

CAZURI și NECAZURI la F.C. BIHOR

Un Cattani pentru Mircea Angelescu

Incurcate sînt așa cum toată lumea o știe, căile Domnului! Dar și mai și cele ale fotbalului! De la Oradea, de la clubul F.C. Bihor, am primit deunăzi o sumedenie de documente care ne-au pus pe gânduri. Documentele sînt vechi, întâmplările sînt de demult, în unele cazuri s-a făcut deja lumină, unele din litigii s-au și stins de bună seamă iar lumea, ca să nu spunem fauna, care a colcăit la F.C. Bihor a fost și este terifiantă în continuare. Matrapazlicuri peste matrapazlicuri, mai ceva ca în Caracatita comisariului Cattani. Le veți citi ceva mai jos, dar ceea ce neapărat trebuie să spunem, din capul locului, este că, la nivelul Ministerului Sporturilor, cel condus de Mircea Angelescu, totul era aproape cunoscut. Și nu numai cunoscut, ci chiar acoperit. Într-atît de mari deveniră divergențele în sinul conducerii clubului, încît ministrul de atunci a dispus o cercetare amănunțită. Cercetarea i-a fost incredintată dlui revizor contabil principal Vasile Velea, fată ce i se aduce domnului ministru la cunoștință printr-un document data 30 mai 1990 și semnat de președintele clubului, prof. Constantin Matel, și contabilul-sef Adrian Nuțiu: „Conducerea clubului F.C. Bihor, prin prezența vă aduce la cunoștință modul de comportare a dlui revizor contabil principal VELEA VASILE în activitatea de control pe care o desfășoară în cadrul clubului nostru — stări repetate de ebrietate; contrar dispozițiilor legale, sus-numitul a luat cu dînsul, în două rînduri, acte spre a le „controla“ la hotel. Acest „CONTROL“ al actelor la hotel se efectua în compania persoanelor împotriva cărora s-a depus plîngere penală, persoanele fiind în curs de cercetare la procuratura locală. Față de cele de mai sus, solicităm rezilierea delegației de control a dlui

VELEA VASILE și trimiterea unor persoane competente și integre pentru efectuarea controlului necesar“.

În aceeași perioadă, contabilul sef Adrian Nuțiu concepe un document pe care intenționa să-l înainteze Procuraturii locale. L-a înaintat sau nu, nu știm. Ceea ce știm este că respectivul contabil cunostea, ca nimeni altul toate smecherile de la F.C. Bihor. Iată citeva: „În perioada lunilor februarie-martie 1988 la clubul F.C. Bihor s-au adus de către fostul președinte C. tin Bigan 200 000 (două sute mii) pungi din folie de polietilenă de la CPADM Scornicești după cum urmează: cu avizul 81354, din data de 11 martie 1988, eliberat de CPADM Scornicești au fost aduse 100 000 pungi, cu avizul 178322, din data de 16 februarie, eliberat de CPADM Scornicești fuseseră aduse alte 100 000 pungi. Menționez faptul că la vremea aceea aveau bani disponibili în cont, am achitat contravaloarea celor două avize. Dar cele 200 000 pungi n-au mai ajuns la magazia clubului. Ele au fost distribuite prin magazinele municipiului Oradea. Pînă azi, 12 ianuarie 1990, în casieria clubului nu a intrat nici măcar 1 leu din vânzarea acestor pungi“. Oare ce a descoperit domnul Vasile Velea în legătură cu această „mică“ afacere și ce a dispus? Sigur că da, ne întrebăm în mod retoric, pentru că, după toate aparențele, cauza de mai sus și altele asemenea ei, s-a clasat. Tot domnul Adrian Nuțiu, în același document pe care voia să-l înainteze Procuraturii locale, mai scria: „În perioada decembrie 1988 — iunie 1989 s-au adus, de la I.M.P. Viitorul Oradea 42 240 calendare. S-a achitat suma de 90 112 lei, dar vânzarea, care ar fi trebuit să ne aducă suma de 126 720 lei, ne arată că în casieria clubului au intrat doar 47 436 lei. Tot atunci s-a preluat de la I.M.P. Viitorul Oradea și 36 696 bucăți vitodcor cu emblema

clubului“. S-a achitat suma de 83 546,15 lei, urma să se cîștige 110 088 lei, dar ne-am ales cu numai 41 696 lei. Atît calendarele, cît și emblemele au fost vindute în totalitate, la meciurile echipei, pe lîngă biletele de meci. Unde au dispărut cei 147 676 lei care ar fi trebuit să completeze veniturile clubului? Ce reportaj-anchetă de senzație ar fi ieșit dacă aveam toate datele acestea la timpul potrivit?! Dar oare am fi putut să publicăm un astfel de material? Bineînțeles că nu, dar cum s-a făcut că, imediat după revoluție, domnul Mircea Angelescu, prin omul său, revizorul contabil principal Vasile Velea, a acoperit toate aceste neajunsuri? Cum se face că, spre deosebire de alte județe, unde a fost de acord cu schimbarea conducerii fostelor CJEFs-uri, pe care le-a transformat în Oficii județene de sport, aici, la Oradea, s-a opus categoric, menținându-i în funcții atît pe

celi de la CJEFs, cît și pe cei din conducerea clubului F.C. Bihor?!

Dar iată și o poveste, a se citi afacere, cu brazi de Crăciun, petrecută în perioada 1989: „Cu factura nr. 171, din 18 dec. 1989, au fost duși la sediul clubului 600 de brazi. Brazii au fost vînduți, dar ca și-n cazul altor materiale, nici de această dată, în casieria clubului n-a intrat nici un singur leu. Ca și cu alte ocazii, beneficiarii acestor aranjamente au fost domnii Bigan, Dărăban și Șerban“.

După cum se vede, deși lista matrapazlicurilor celor trei este departe de-a fi epuizată, numai de fotbal nu se ocupau domnii de la F.C. Bihor. Iar atunci cînd nimeni altul decît contabilul sef a asternut toate aceste bizare afaceri pe hîrtie și a cerut ca vinovații să dea socoteală, controlul de la București, cel trimis de ministrul Mircea Angelescu a aplanat

toată tărășenia. Să-l felicităm pe domnul ministru pentru ceea ce a făcut?!

Mal trist este faptul că și următorul ministru, Bogdan Niculescu Duvăz, s-a aflat în posesia acestor date, dar domnia sa a continuat cu o rivnă demnă de o cauză mai bună, sistemul de lucru al domnului Mircea Angelescu. Ceva ciudat se întimpla la Oradea, ceva care ar fi putut să arunce în aer o infernală organizație de tip mafiot. Adevărul, din păcate, nu a ieșit la lumină! Forțe de tot felul, locale și centrale, au acționat ca la o comandă și domnii C. tin Bigan și Dorin Șerban, deși au fost reținuți la Procuratura locală, în stare de arest, din 27 martie pînă la 30 mai 1990, au fost eliberați și totul s-a stins.

În realitate nu s-a stins nimic. Totul a continuat pe aceleași tipare, clubul F.C. Bihor pierzîndu-și aproape tot jucătorii în afaceri care de care mai tenebroase. Cazul jucătorului Muzsnay, la care Marcel Pușcas s-a referit în deja celebră casetă a lui Cornei Pumea, ilustrînd dezinteresul, dar poate că și implicarea actualiei conduceri a F.R.F., ne este pe larg prezentată de colegul nostru Pascu Balaci și vi-l supunem atenției. Veți vedea însă că situația lui Muzsnay este o nimică toată pe lîngă ceea ce s-a întimplat cu alți jucători de la F.C. Bihor. Amănuntele de rigoare în articolul domnului Petru Sandor, publicat în 26 septembrie într-un ziar din Oradea. Lectura acestor două materiale vă vor elucida, sperăm, asupra numeroaselor nereguli de la F.C. Bihor, precum și asupra oblașturii părintești a celor care, de la nivelul superior al F.R.F., conduc destinele fotbalului nostru. Dacă așa vor continua lucrurile, s-ar putea ca într-un viitor ca bate deja la ușă, fotbalul românesc să ajungă în sapă de lemn. Sau, vorba cuiva, dacă așa o fi și pe lumea cealaltă, zău că nu are rost să mai mori.

VICTOR NIȚĂ

Muzsnay pe bere

La începutul lunii aprilie, în cadrul unei emisiuni la TV Oradea, Marcel Pușcas a declarat că vîduvitul acum de jucătorii club F.C. Bihor a vîndut pe unul din cei mai buni atacanți, Muzsnay, la clubul Videoton contra sumei de 10 milioane de forinți, plătibili în trei tranșe: prima de 2 milioane, a doua tot de 2 milioane, iar a treia — de 6 milioane.

Dar între cele două cluburi au fost încheiate două contracte (unul în limba maghiară, celălalt în limba română) care nu sînt identice din punctul de vedere al clauzelor contractuale, fiind așadar vorba de două contracte total diferite, fapt nelegal. Pentru a se evita „filtrul“ bancar care obliga la schimbul oficial al valurilor, s-a preferat, declară

Marcel Pușcas, plata în... sticle de bere. Muzsnay fiind vîndut, deci, pe cutii de bere.

Federația română de fotbal trebuia să ia măsuri să încaseze acel procent de 10 la sută de pe urma transferului. „În ce a fost plătită F.R. Fotbal din cele 40 000 sticle de bere? A luat F.R.F. bere pentru acest transfer? Bănuiesc că nu.“

Cealaltă tranșă de 6 milioane de forinți nu a fost încasată de F.C. Bihor nici pînă în momentul de față. Deci, clubul orădean și, în general, fotbalul românesc au fost grav prejudiciate.

În Ungaria s-a petrecut o altă tărășenie.

Clubul Videoton, probabil avid de verzișori, l-a transferat la clubul Ant-

werpon din Belgia, contra unei sume bunicice, de 400 000 dolari, în baza unui contract cu durată de un an. În caz de prelungire a contractului, clubul belgian se obligă contractual să mai plătească 400 000 dolari clubului Videoton.

Făcînd un calcul în dolari, declară mai departe Marcel Pușcas, s-au pierdut cam 700 000 dolari, pentru simplul motiv că F.C. Bihor ar fi putut încheia de unul singur această tranzacție cu clubul Antwerpen. Din acești bani, 10 la sută, deci 70 000 dolari, ar fi revenit Federației Române de Fotbal, lucru care nu s-a întimplat.

„Iată cum, declară în încheiere Marcel Pușcas, F.R. Fotbal a dat cu piciorul la aproximativ 70 000 dolari“. (P.B.)

Banii n-aduc fericirea!

Simbătă, 4 aprilie a.c., după jocul cu Unirea Alba Iulia (în deplasare), mai mulți suporterii ai echipei orădene și-au exprimat în fel și chip nemulțumirea (a fost organizat și un miting cu lozinci și „strigături“ în fața sediului clubului F.C. Bihor! — spre lauda lor și-a poliștilor orădeni, pragul violenței fizice n-a fost trecut, al celui verbal, însă, da!). În aceste împrejurări, Consiliul de administrație al FC Bihor ni s-a adresat cu rugămîntea de a prezenta cititorilor „situația reală a transferurilor efectuate de FC Bihor în ultimii doi ani și a resurselor financiare rezultate din acestea“. Consecvenți principiului de a găzdui orice punct de vedere care, decent exprimat, poate aduce mai multă lumină și speranță de mai bine, le dăm „cuvîntul“ domnilor din conducerea FC Bihor:

„Jucătorul Vancea Viorel a fost împrumutat la Videoton în perioada 20.03.1990 — 30.06.1990, pentru suma de 1 milion forinți (23 televizoare color și două rînduri de echipament sportiv). Din valorificarea a 23 de televizoare s-au încasat 1 040 000 lei, iar 45 000 lei (vânzarea unui aparat TV color) i-au fost imputați fostului contabil sef A. Nuțiu). Din transferul aceluiași jucător V. Vancea la Honved Budapesta, pe perioada 30.06.1990 — 30.06.1991, FC Bihor a primit: 35 televizoare color, 40 000 sticle de bere „Spaaten“ (Tuborg) și echipament „Umbro“ în valoare de 220 000 forinți. 21 de televizoare au fost date gratuit jucătorilor. Sumele încasate pe celelalte 14

aparate tv și pe bere au fost cheltuite astfel: primele de instalare pentru Negrău Adrian (200 000 lei), Dan Daniel (50 000 lei); Kulcsar Sandor (50 000 lei); Tamas Vladimir și Bruchental Gabriel au primit și ei cîte 100 000 lei fiecare. Beneficiul clubului 5 000 lei. Muzsnay Zoit a fost transferat definitiv la Videoton, pentru 10 milioane forinți, începînd cu 1 iulie 1990. Suma de 200 000 forinți a fost înminată jucătorului Cigan Sorin ca primă de instalare, iar pentru 380 000 forinți au fost livrate în 2 tranșe (2 milioane la semnarea contractului și 1 800 000 pînă la 31.12.1990) următoarele mărfuri: 35 televizoare color — 1 400 000 lei, 50 000 sticle de bere 2 155 000 lei, 20 000 sucuri — 1 083 960 lei, 2 aparate cafea — 65 815 lei, un mixer 30 225 lei, în total 4 735 000 lei. Cele două aparate de cafea și mixerul au fost vindute firmei „Diana“. Din cauza unei clauze incluse în acest contract (FC Bihor se obligă să asigure ca M.Z. să rămîna chirișul imobilului aflat în Oradea, str. M. Eminescu nr. 52, iar în cazul că legile vor permite, îl va sprijini în cumpărarea imobilului sus-amintit) diferența de 6 milioane forinți rămîne blocată la Videoton. Sînt în curs tratative pentru deblocarea situației. Fiindcă Muzsnay a fost vîndut definitiv, fără alte clauze adiționale, FC Bihor nu a beneficiat de nici un dolar din sutele de mii cîți a obținut Videoton din transferul lui M. Z. în Belgia! Cigan Sorin a fost transferat la Petöfi Sport Egyesület Derecske, pe perioada 30.03.91 —

30.06.92, pentru suma de 800 000 forinți, în marfă astfel: praf de înghețată — 600+1593 kg, sucuri concentrate — 4 000 litri, cornete înghețată — 696 kg. Din valorificarea acestor mărfuri, firma „Diana“ a livrat clubului 1 108 415 lei. Bună afacere cu Cigan pe un an și jumătate!

Jucători aduși de fosta conducere Iepure Vasile (CFR Cluj-Napoca) 600 000 forinți (obligatie față de CFR Cluj), 50 000 lei (prima de instalare pentru Iepure), 250 000 lei (achitarea avansului pentru un apartament Oradea); Sălăjan Lucian (Oțelul P. Groza) — 300 000 (obligatie față de AS Oțelul); Cristescu Florin (CSM Suceava) — 200 000 lei (obligatie față de CSM Suceava), 250 000 lei și un televizor color (primă de instalare); Lazăr Ovidiu (Steaua) — 2 500 000 forinți (obligatie Steaua), 5 000 dolari (jumătate din dolarii primii de jucător de la clubul militar la transferul FC Bihor — Steaua).

Jucători transferați de la FC Bihor fără ca acest club să beneficieze de nici un leu în urma acestor transferuri: Jipa Dumitru — la „Poli“ Timișoara, Cheregi Marius — Dinamo București, Bolba Mircea —

în Cipru, Craiu Ion — Jiul Petroșani, Balaj Călin — Oțelul Stel, Ivan Toma — la Gloria Bistrița la schimb cu Cigan căruia i s-au dat la instalare 200 000 forinți!

Jucători transferați de actuala conducere a FC Bihor: Negrău Adrian (plecat din aprilie a.c.) — la Honved Budapesta, pentru 5 milioane forinți, pe perioada 01.07.91 — 30.06.93. Clubul a primit pînă acum 2,5 milioane forinți (un milion a fost valorificat în contul clubului intrînd 2 milioane lei; pentru 1,5 milioane forinți clubul urmează să primească: un autocar, echipamente de joc și mingi); celelalte 2,5 milioane vor fi primite pînă la 31.01.1992. Dacă în această perioadă Negrău va fi transferat la un club tert, FC Bihor va primi jumătate din cota de transfer; Vancea Viorel — i s-a prelungit transferul pe un an (din 1 iulie a.c.) la Honved pentru 3 milioane forinți, 1,5 milioane s-au primit (s-au achiziționat din Ungaria 8 autoturisme Dacia 1310 care au fost vindute la licitație pentru suma de 3 073 000 lei), restul se va primi pînă la 15.12.91. Bereczki Peter (plecat definitiv cu familia în Ungaria) — la Vaczi Izzo (pen-

tru 500 000 forinți (care se află la o firmă parteneră din Ungaria urmînd a fi transformați în lei) și 2 zile petrecute de echipa FC Bihor în Ungaria (suportarea cheltuielilor).

Situația financiară a clubului la data instalării noii conduceri: datorii față de furnizori — 1 800 00 lei; premii restante față de jucători — 180 000 lei; premii și indemnizații achitate jucătorilor din mai pînă acum — 705 000 lei. Pentru stimularea jucătorilor în vederea promovării în divizia „A“ s-au stabilit: prime de joc pentru victorii pe teren propriu — 10 000 lei; pentru victorii în deplasare — 15 000 lei — 20 000 lei (în funcție de dificultatea meciului). Primele se acordă diferențiat după contribuția fiecărui jucător la succesul echipei. Un număr de 14 jucători au fost angajați cu data de 1.09.91 la FC Bihor cu un salariu mediu de 8 000 lei (la care se adaugă indemnizația de efort de 2 500 lei). În prezent, clubul nu are datorii față de furnizori și nici față de jucători (cu excepția unor pretenții nejustificate — unui jucător au solicitat 200 000 — 400 000 lei înainte de începerea campionatului. FC Bihor are în cont suma de 1 milion lei“.

„Și totuși, iată că banii n-aduc fericirea, vorba slagărului arhicunoscut. Or fi fiind ei (banii) prea puțini? Rămîne de văzut. Simbătă vom întreba: CE MAI AVEȚI DE SPUS?!

N.R. — Dacă așa arăta fotbalul la FC Bihor pe timpul ministeriatului dlui Mircea Angelescu, cum va arăta el în continuare, în toată țara, cînd același domn Angelescu se ocupă tot de destinele fotbalului românesc?

PETRU ȘANDOR



Ștefan Percec

MEMORII ARESTATE

„Spală-mă, mamă cu vin”

1914. „La prima examinare de ostaș pentru război, ne-am prezentat 3 frați și un cumnat. Era sfârșitul lui octombrie 1914. Ziua era de toamnă mohorâtă. Un convoi de căruțe din ambele Crasne, cu tata ca primar în frunte, urca dealul, iar o baterie de artilerie, condusă de un căpitan, cobora. Recrutarea a început cu cei de la 40-18 ani împliniți și, cum primeam hirtia de „bun de cătanie”, plecam spre vagoanele din gară, încălzindu-le cu trupurile noastre ostenite de cei peste 30 km. de marș. În gara Dornești, noi, mai mulți crâșneni, ne-am urcat într-un tren de marfă deschis, plin cu ofițeri de cavalerie. Ningeă liniștit cu fluturi albi, dar făcând mișcare și scuturându-ne omățul proaspăt, n-am simțit frigul. N-aveam poftă de mâncare. Ioachim a Mădălinei, tânăr recrut de 18 ani, cântăret ca și mama lui, glăsuia prin gări: „Arde-te ar focul de neamtu / Cum m-ai prins și tu în lanțu / Spală-mă, mamă, cu lapte / Că mă duc tare departe / Spală-mă, mamă, cu vin / Că de-acuma nu mai vin”.

În gara orașului Gura Humorului, lumea tocmai ieșea de la biserică, era duminică și muntelele în haine de sărbătoare, frumoase și pline de sănătate, auzind cîntecul lui Ioachim întrebau cu jale: „Unde te duci, măi băiete?” Lumea lăcrima. După un timp, am fost suiti în vagoane de vite și porniți spre apus. Am mers și tot am mers. Cei tineri, ocupînd ușa vagonului, acopereau și vederea celor ce se așezau pe paji. Am auzit „Iaca, Budapesta” și apoi, după un popas scurt, am întins-o pe mindra trecătoare din Alpi, Semerig. În gara Sant Ștefan ne-am debarcat. Cu un tren special au fost culeși toți t.t.r. și duși în tirgul Kalwang. A doua zi, ieșind prin oraș, am întâlnit mulți bucovineri încartiruiți într-o mănăstire de călugărițe catolice, unde m-am mutat și eu. După câteva zile, cu toate că de la recrutarea mea din clădirea școlii

Publicăm pentru prima dată fragmente din memoriile bucovineanului Ștefan Percec (Crasna-Storojineț, 1888 — Rădăuți, 1979), cel care între 1914-1918 a condus Partidul Național din Bucovina, președinte apoi al Partidului Tărănesc și Național Tărănesc, deputat și senator în mai multe rânduri. Cele 5 caiete, salvate de la perchezițiile securității, vorbesc despre o Bucovină harnică și curată, frământată de neliniște în timpul Primului Război Mondial, intrată apoi în viața politică a României, totdeauna străbătută de calde simțiri patriotice, nicidecum indiferentă la evenimentele mari ale țării. Autorul rîndurilor de mai jos a devenit brusc între anii 1945-1979 un „dușman” al poporului, cunoscînd astfel temutele pușcării comuniste: Suceava, Adjud, Văcărești, Gherla, Canalul Dunăre-Marea Neagră. În însemnările sale — din care selectăm astăzi — luminile se amestecă discret cu umbrele, tabloul trăirilor desfășurîndu-se pe un registru larg, complex, ca însăși viața.

primare din Vicovul de Jos, n-am scris nimănui din Bucovina ocupată de armata țaristă, am primit pe terenul de exercițiu din Kalwang cele 100 de coroane, salariul meu pe luna noiembrie 1914. Vremea trecea greu. Ca distracție, în pauza dintre cele două exerciții militare (3 ore) jucam cărți — un joc ce se numea **Nasi-Vasi** la care puteau participa 30-50 de jucători. Știam să pun atît de bine, încît cistigam aproape zilnic 5-6 coroane pe care le cheltuiam plătiind mesele colegilor mai tineri. În atmosfera asta, sprijinind pe cei mai tineri, fără putință de a se lăsa mai bine, ne prind sărbătorile de iarnă 1914/1915 departe de ai noștri, printre străini. Noroc de comandantul grupului nostru, căpitanul George Cojocari; am organizat cu el revoluțiunea în localul mănăstirii de măicuțe catolice, cu toate obiceiurile noastre bucovinene: mănăci, urs, capră, urături, de au rămas nemții cu gura căscată. Cu un bufet bine îngrijit, cu de toate, am petrecut toată noaptea, mulți dintre noi — pierzîndu-și măsura — ar fi dat atac spre ziua la dormitoarele măicuțelor. La aflarea acestei vești, căpitanul a cerut ca vinovații să facă un pas înainte în front. Nici o mișcare. Primul din front, un șleahitic polon din orașul Siret, licențiat în drept la Viena, a raportat că el fiind catolic, cu toate că n-a participat la frumoasa serbare a revoluțiunii, crede că gestul ortodocșilor români nu le-a putut supăra pe măicuțe, mișcînd-o doar pe bătrîna stareță care și-a pierdut firea pentru că n-a profitat și ea de acest asalt. La sfîrșitul lunii ianuarie 1915 pe front s-a ivit tifosul exantematic, ceea ce ne-a umplut de groază. Arătam și eu din ce în ce mai rău. Bine, mersesem cu trenul, văzusem lumea, Nasi-Vasi, măicuțe catolice, tifos și pregătiri de luptă, dar ce căutam noi românii aici, într-un război care nu era al nostru?

Istoria unei epigrame

În ziua de 15 august 1923 am fost prezent la tragerea primei brazde de pă-

mint în apropierea mormintului întemeietorului Moldovei, Bogdan Vodă. Erau de față ministrul I. Nistor, Nicolae Iorga, Dimitrie Teleagă, mitropolitul Nectarie și alții. Era o zi însorită și, în asistența a mil de țărani îmbrăcați în haine de sărbătoare, vrednicul țaran Toader a Măriuchii din Volovăț a pus boii la plug și a tras prima brazdă. După sfîrșitul acestei festivități, urma praznicul în sala cea mare din orașul Rădăuți, unde puteam să-i vorbesc profesorului Iorga. Masa, în formă de potcoavă, plină de bunătați, nu mă atrăgea. Profesorul Iorga studia desenele făcute cu cărbune, pe pereții sălii de ultimele trupe ungurești. „Chiar aceste desene, a spus el, ni-i arată pe unguri încă sălbateci”. Locul meu era la masă lîngă deputatul comunei Crasna — singurul deputat în opoziție al Partidului Democrat al Unirii, dar acum — din nefericire — unificat în reșe cu P.N.L. împotriva candidatului guvernului Averescu. I-am reproșat deputatului țaran Ilarion Ungureanu că trădarea lui față de țărîimea încrezătoare față de Partidul Tărănesc care i-a adunat atîtea voturi nu va trece neobservată. În apărarea sa a sărit alt deputat îmbrăcat în haine țărănești — un avocat hapsin cu care m-am încins la ceartă. În toată discuțiile, n-am gustat nimic de pe masă, n-am ascultat nici un discurs decît fragmente dintr-o sfadă a lui Iorga cu un librar din Dorohoi. Discuția mea cu deputatul în haine țărănești a continuat cu cuvinte tari și gesturi repozite, văzute, desigur de toată asistența, fixate în câteva versuri de avocatul Hotînceanu din Cernăuți: „Dobos că-și mai face o vilă, / Treaba lui / Și Rotică un vers în siță / Treaba lui / Dar, de-l vezi pe Ungureanu / Cum și-a căpușit sumanul / Și-o mai face pe țaranul / Vrînd, nevrînd, trebuie să-i spu / Mama lui”.

Selecție și prezentare
AL. MIHAILĂ ■

Cu dintr-un

Săpoca este o comună cvasinegustată pentru majoritatea oamenilor noștri, aruncată pe hartă undeva pe dealul Buzău. Ca să alungi acolo, decât o singură soluție: să te urci autobuzul-cursă care face, de drumul între Buzău și Săpoca în apr un ceas. Am pătruns în interiorul versului concentrațional al bolnav psihic (un fel de „ciurucuri” ale stărilor pentru cei din stăpînire c nistă) — și mai ales al pseudo-bolilor psihice, prin intermediul relațiilor stupefiantă ale Mihaelei V. Enache, sa făcea parte din acel numeros contingent al internaților aici „din motive litice”. Cum a nimerit în acest loc fost transportată de la secția de psichie a spitalului Județean din Ploiești. Cu o adresă scrisă de la Militie, i dimineată a fost adusă în Săpoca, pe bordul unei mașini mici („Dacie”), cortată de doi „copoi” care, chip reprezentau Direcția Sanitară.

Și Kafka ar fi ajuns la „irecuperabili” —

Asa a început și „procesul” Mihaelei V. Enache, care a fost arestată și pe tot parcursul drumului i-au tras ghionțuri și lovituri îndreptîndu-i mereu „să renunțe să ceară să i se facă dreptate”. La Săpoca a fost predată medicilor. A fost operată de un anume doctor despre care minteste că îl cheama Ion S. Era în pe 29 septembrie, doar cu câteva înaintea înlăturării dictaturii comuniste. Cum se supraviețuia la Săpoca? Săpoca avea și o secție de dezalcoolizare. Navii psihici erau ținuti întreaga zi a zilei în camere încăldate. Nici servirea mesei nu erau scosi din lioul detenției. La etajul doi erau numai „femeile irecuperabile”.



„Uncori... lumea n

Isprăvile lui Ion Dincă

Procesul penal al aceloră din CPEX se judecă și se răsiudecă. S-au dat termene și s-au făcut amînări în prostie. Acest proces de pomină a devenit o mascaradă juridică sui-generis. În același context vom plasa și procesul celor 4 (Emil Bobu, Manea Mănescu, Ion Dincă și Tudor Postelnicu). Cit despre dosarele lui Nicu Ceausescu și Iulian Vlad, ele suportă o abordare distinctă. În toate aceste procese penale grave și deosebit de grave, pronunțarea s-a aminorat, pe semne pînă după alegerile prezidențiale și legislative. Circulă zvonul că dacă FSN-ul și dl Ion Iliescu vor ieși biruiți în alegeri, membrii CPEX și acoliții lor, vor fi achitați. Dacă, în schimb, Cheia democratică va deschide ușile ruginite de 45 de ani de bolșevism forțat, lucrurile se vor schimba în procesul comunismului în general și în procesul celor direct implicați în dezastrul țării, în special.

Dacă ați citi, cumva, rechizitoriul lui Ion Dincă (supranumit și Ion-te-leagă), dacă ați cunoaște faptele condamnable pentru care el a fost trimis în instanță, sint convins că nu ați judeca în mod clement, cu cîltul inimii. Faptul că s-a îmbrăcat în haine cernite, că umblă cu

biblia sub braț, într-un „pelerinaj” de căintă și îndurare, nu schimbă datele problemei. Fiara și-a schimbat doar părul. Ingerintele sale politice sint, în genera, cunoscute prin legende orale. Multe dintre aceste fapte îmbracă haina codului penal. Înainte de decembrie '89 Ion Dincă se face vinovat pentru gravele sale abuzuri, făcute într-o viață de satrap și politician corupt, aservit puterii dictatoriale. Această eminentă cenusie merită, realmente, plasată în preajma lui Nicolșki și Drăghici.

Procesul purceilor

În lumea juristilor, dar și a specialiștilor din agricultură, sint cunoscute faptele sale demente. „Procesul purceilor”, din primăvara lui 1983, a făcut vogă în epocă. Să repetăm absurdă poveste a unui banal furt de porci. Ion Zangorescu, Gheorghe Dumitru și Constantin Radu au furat, cîștitrei, 11 porci de la Combinatul de industrializarea cîrnii



Fotografie AGERPRES

Aventuri în epoca de aur

n să evadezi spital de nebuni

parter fuseseră internati numai „bărbații irecuperabili”.

O fugă spectaculoasă peste riul Buzău

În fata pavilionului trei Enache se găsea un gard masiv, de ciment — și orin unele locuri cântusit cu sîrmă. Avea o înălțime de peste doi metri. În partea din stînga pavilionului, la parter, era organizată o secție pentru copii. Tot în partea stîngă, la intrare, se aflau birourile directorului. Cum arată acum fostul director? Un biet om în vîrstă, la 70—80 de ani, cu părul cărunt, mic de statură și un pic mai plînut ca talie. Anodîn, în dimineața de 22 octombrie, Mihaela nu a mai putut să rabde, îi era și foarte dor de acasă. Așa că și-a luat inima în dinți și, reușind să însele oaza — destul de strictă de altfel — a escaladat gardul închisorii sale. A trecut pur și simplu pe jos riul Buzău, prin vad. Apoi a făcut autostopul pe sosea și a reușit să se urce într-o mașină de ocazie, care a dus-o pînă la Buzău. Din Buzău, fugara a luat trenul pînă la Ploiești. De la Ploiești i-a fost foarte simplu să ajungă acasă, locuind într-una din comunele apropiate. Ca să-i reușească „evadarea”, Mihaela s-a îngriji să-si procure, în prealabil, haine civile. A rămas la domiciliul părinților aproape o lună, timp în care a fost căutată de organele de ordine. Pe 14 noiembrie '89 a fost ridicată cu forța de la domiciliu.

Din nou în camera cu gratii

Organele de milizie (hotărîte organe!) au spart ușa și au bruscă-o pe M.E. Au chemat pe urmă vecinii drept martori și „au ridicat-o pe sus”, spre a o duce înapoi în colivia cu gratii. M. Enache își aminteste: „au fost: locotenentul Albu

din partea Militiei Județene Ploiești și sergentul major Tabără, care după Revoluție n-a mai rămas în sat, fiind probabil avansat pentru „viteia faptelor sale de armă”. În fata porții, pe M.E. o aștepta, staționată strîmb, o mașină a salvării. Mihaela a fost dezbrăcată și îmbrăcată cu forța cu alte haine. La Săpoca a fost adusă în aceeași cameră de la etajul doi-spate. Camerele erau de mai multe feluri. Celula în care a fost „internată” M.E. avea două ocupante. Erau însă și camere cu șapte sau cu trei paturi. Directorul îi spunea mereu Mihaelei — și aici ea își aminteste — să renunțe să mai iasă în stradă să demonstreze sau să facă greva foamei, că de nu — știu ei ce au de făcut cu ea. La fiecare palier — și chiar între paliere — ca să nu se poată întîlni „bărbații irecuperabili” cu „femeile irecuperabile”, se găseau „plantati” supraveghetori și supraveghetoare care-i urmăreau pe internati tot timpul. Camera de detenție în care se afla M.E. era micuță, cu gratii la geam. Gratiile stăteau înfipite între geamuri — și geamurile erau duble.

Sub spectrul tranchilizantelor

Colega de cameră a Mihaelei era o fată de șaisprezece ani inteligentă (după aprecierea interlocutoarei noastre), drăguță, care nu avea crize. De loc era din Rîmnicu-Sărat și se trăgea dintr-o familie foarte numeroasă cu opt copii. „Tranchizantul” care i se aplica lui M.E. se constituia din pastile, picături, injecții. „Nu devenisem, totuși, dependentă de injecții, ne relatează Mihaela. Cînd mi se făceau injecțiile mă simteam foarte rău. Cînd nu mi se făceau, mă simteam cu totul bine, în regulă. Ce fel de injecții? Credi că erau Plegomazin. „Tranchizantul” i se aplica cu forța, în ciuda refuzului ei repetat de a primi injecțiile. O altă perioadă, M. Enache a stat și în camera cu 7 paturi. Paturile erau toate la fel, cu o saltea deasupra. Nu exista, în cameră, nici un fel de mobilă în rest. Regimul alimentar era deplorabil: cartofi fierți, un fel de lapte seara, ceai, fasole și altea ceva nimic. Mîncarea era mereu aceeași, ajungînd să se repete la nesfîrșit: o posirecă. Bolnavele erau bătute pe serii la masă — și nu aveau voie, în nici un caz, să mîncească împreună cu bărbații. Vizitele pe care Mihaela le primea din partea familiei erau singurele permise. Niciodată nu o anuntau dinainte. O coborau „la vorbitor” ca la puscărie. „Vorbitorul” era organizat în sala de mese. Durata permisă a vizitei era de maximum două-trei ore, și aceasta se desfășura numai în prezența instructorilor. E drept, instructorii nu interveneau, de obicei, în convorbire, dar ei stăteau și ascultau totul. Instructorii erau fie bărbați fie femei după specificul secției și, în general, se purtau foarte urît — mărturiseste M.E. Majoritatea locuiau în Săpoca sau în împrejurimi. Acum, ei probabil fac alte meserii, iar alții au rămas la vechile locuri de muncă. Nu îi apasă nimic pe conștiință? Dacă pot dormi liniștiți noaptea, e semn că totul se poate uita: însă mintuirea și iertarea care vin atît de ușor sînt ele, cu adevărat, mintuire și iertare? Le va fi spus, fie și numai în vis, Dumnezeu cugetului lor: „Te absolvi!”?

MIHAIL GALĂTANU ■

ATENȚIE LA VINZĂTORII DE VALUTĂ

Doi frați din București cumpără dolari falși în valoare de peste două milioane lei

Calul troian și filiera dolarilor falși...

Cazul, în sine, ar fi putut trece neobservat în noianul faptelor infracționale ce se comit în țară la ora actuală. Ceea ce îl scoate însă din obișnuit și îl „propulsează” la rampă sînt, în principal, protagoniștii: Găină Constantin Alexandru, zis „Alex” (nume predestinat spre găinării?!), elev în clasa a XII-a a Liceului „I.L. Caragiale”, în vîrstă de 17 ani și cîteva luni (la data anchetării cazului) și frații Petre și Paul Ștefănescu, din București.

Acest elev și-a dat silința reușind „frumoașă” performanță de a-l înșela pe cei doi frați scoțindu-le din buzunare nu mai puțin de două milioane lei.

Dar, iată cum s-au derulat faptele: „La 24 septembrie 1991 Petre Ștefănescu a sesizat organele Inspectoratului General de Poliție cu privire la faptul că, la începutul lunii septembrie 1991, în timp ce se afla la ghișeu de schimb valutar de pe strada Lutherană a cunoscut un tînar ce s-a recomandat „Alex” și care s-a oferit să-i schimbe suma de 200.000 lei, în dolari S.U.A. la un curs inferior celui oficial”. Acceptînd oferta, reclamantul și tînarul său „partener de afaceri” (cărui nu i-a știut nici măcar numele adevărat), s-au deplasat la locuința sa unde i-a schimbat suma de 200.000 lei pentru 800 dolari! Chilipir, ce mai, și a zis Ștefănescu Petre. Această operațiune s-a repetat de patru cînd o, schimbînd în total, suma de 3.200 dolari SUA pentru 800 mii lei. Și, ca să fie treaba bună, l-a băgat în afacere și pe fratele său, Paul Ștefănescu. Așa că acesta schimbă și el, în trei rînduri, suma de 1.400 dolari SUA!

Cei doi frați erau în culmea fericirii. Nu i de colo să deți atîta valută forte! Nu ne interesează de unde au avut domniile lor așa bănet. Poate chiar l-au cîștigat prin muncă cinstită!?

Că s-a ales praful de acest bănet, este o cu totul altă poveste deoarece, conform legii, banii respectivi, recuperați în cea mai mare parte, au intrat în vîntul statului și nu în buzunarele păgubasilor. Dar să nu anticipăm! La 22 septembrie 1991, Paul Ștefănescu, își verifică „comaroara”, luînd bancnotă cu bancnotă. Un fier roșu îi trece prin inimă cînd constată că la unele bancnote se repetă seria, iar unele au colțurile spre gri iar altele spre verzui. Îi spune și fratelui nenorocirea: dolarii sînt falși! Alertează imediat poliția. Ca urmare, pe baza descrierilor celor doi frați trași pe sfoară, poliția porcede la urmărirea și prinderea în flagrant delict a escrocului-minor! Acesta cade ușor în cursa întinsă de poliție. Recunoaște imediat că a vîndut, în mai multe rînduri, valută falsă celor doi frați Ștefănescu. Dar cine se ascunde, în fond, în spatele acestei afaceri, s-au întrebat cei de la Poliție?

Fotografie de ELENA GHIERA



Bani albi pentru zile negre

partida! Dîndu-și seama că se pot obține bani frumoși din vînzarea de dolari falși, puștii îl contactează din nou pe Rădoi Dumitru. Pînă astfel bazele unei „înțelegeri”, Mîtuș îi livrează „marfa” iar el, puștii, o lansează pe piață. La fiecare dolar vîndut îi revin și lui 7 lei! Astfel, din dolarii falși vînduți „Alex” realizează un profit de 122.900 lei! Dar „grosul sumei” cine îl ia? Inculpatul Găină, susține că din cei 10.800 de dolari vînduți fraților Ștefănescu și altora, în sumă de circa 2.592.000 lei a fost înmînată numelui Rădoi Dumitru. De unde proveneau dolarii falși și ce cantitate a fost lansată pe piață?

Aprofundînd cercetările, cei din Procuratura Generală au descoperit una din filierele prin care au fost lanșați dolari falși pe „piață” internă a României...

În vara lui 1991, un oarecare Parnica Ion zis „Oneață” a fost vizitat, în București, de numitul Armeanca Raj, cetățean român, cu domiciliul în Grecia. La plecarea din țară, acesta i-a lăsat prietenului său spre valorificare, suma de 17.800 dolari S.U.A. falși! „Grecul” se afla într-o pasă neagră cu banii, după cum i-a mărturisit lui Parnica. Jucase barbut și a avut ghinion, să-și piardă banii, autoturismul și toate bijuteriile. „Mamă, și ce ghiuluri avea la mină”, își aminteste Parnica! Dar cercetările vor mai scoate la suprafață și alte amănunte picante.

NICOLAE PENEȘ ■

URĂ

Modelu, județul Călărași. Era pe 13 ianuarie 1983. Furtisagul le-a reușit de mină. Au vîndut puercei și fiecare și-a iștigat banii la teschereă. Nemulțumit de rădă, Ion Zangorescu repetă figura, pe 1 iunie 1983. Ca „ortaci” îi alege pe Ion Săvoiu și Alexandru Chitu. De atunci asta, însă, li s-a cam innodat ața. Nu totdeauna tirgul de-acasă se potrivește cu acela din tirg... Ion Zangorescu convenit ca puercei să ia drumul Brașovului, unde piața era mai săracă, la acea vreme, în paștrube de gîtătoare. Zis frății. A umplut portbagajul mașinii cu puercei săi. Ion Roman din Brașov, dragălasii de ei, 32 de puerce. Dimineea cu Ion Zangorescu au fost 33. Pe drumul București — Brașov a fost oprit de un control de rutină, la Predeal. Mișcările de la circulație au găsit puercei, bebelușii, gîtînd de foame și de năla nenorci. Aici s-a innodat ața rău de t. În special în iurul miilor răufăcătoare. La respectiva vreme pedeapsa cu

moartea a îngrozit, pur și simplu, lumea juristilor. Dar Ion-te-leagă executat, fără crîncine, ordinele piticului bilbiit de la București. Vroiau să dea un exemplu pe țară! Așa a zis t'asu, așa s-a făcut! Ion Dincă executat orbeste ordinele lui Lae Nicolae. De-aia era cunoscut, ca un zbîr și ca un satrap singeros. Numai printr-un miracol Ion Zangorescu a scăpat de pedeapsa cu moartea! Ceilalți complici au primit între 15 și 20 de ani de puscărie. Cînt este că Procesul puercei a bulversat, realmente, lumea strîmbă a dreptului din acea vreme. Dar a înviorat și mulțumit lumea (și mai strîmbă) a politicianismului de paradă.

„Să vină imediat Securitatea, să-l lege!”

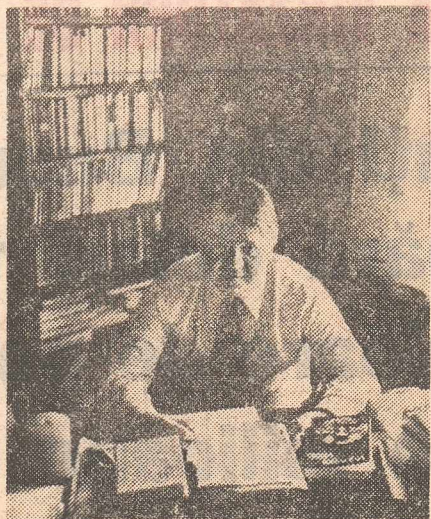
După război se găsesc mulți viteji. Să fim, însă, înțelegători: cine-i sufla în ciorbă, la acea dată, lui Ion Dincă?! Umbla cu pistolul la sold și, din te miri ce, amenința cu securitatea! În sentința penală, în privința furtului banal de puerce de la Modelu, ingerinta politicului în treburile justiției este clară. După opinia noastră, în emiterea sentinței penale, în acest proces de paradă, în egală măsură sînt vinovați factorii politici, completul de judecată și conducerea Tribunalului Suprem de atunci. Nu

poti arunca acum, post-factum, vina de pe un umăr pe altul. Chiar și tovarășul Mihăilă, de la CC al PCR, era un simplu executant. Se dansa bătuta pe loc.

Faptul că Ion Zangorescu nu a fost executat, nu schimbă cu nimic datele preliminare și finale ale problemei. Ștefănescu a fost, însă, executat. În relația sa n-a intrat doar vinul mîsluit, ci și un purcoi de bani și niscaiva aur, de care marile case nu erau străine. S-au înfruptat, din tain, iar năstrusnicul Ștefănescu nu și-a ținut gura. A fost învățat astfel, pentru a-i pierde căpătina. Niste pirliti ca Ștefănescu sau Zangorescu meritau, firește, pedepsiti penal. Vigilența colectivă trebuia doar întetită! Se exportau cereale. Se exporta carne în prostie. Trebuiau pedepsiti niste cioflingari. De ochii lumii. De-aia nu era carne. Că se fura. Timp în care, mai marii zilei, furau din avuția națională, ca din Codrîi Vlăsiei. Vreau să spun că Ion Dincă, Manea Mănescu, Emil Bobu și Tudor Postelnicu, nu sînt străini de toate aceste matrapazlicuri, ba dimpotrivă, le-au generat și alimentat pînă peste poate.

DORIN SĂLĂJAN ■

München, martie 1992



Vesnic tânăr și fericit...

Urare

Nu i-am mai trecut demult pragul casei.

Nu-mi mai place nici să-l întâlnesc, ca odinioară, în lume, când își încinta auditoriul cu vorbe meșteșugit potrivite, cu glume născocite de o fantezie debordantă. Am descoperit, cu uimire, cât de intolerant poate fi cu păreriile altora, acest om pe care îl socoteam de o generozitate rareori întâlnită și de o capacitate uluitoare de a se împrieteni cu oricine, de la o singură conversație.

Ne-am instrăinat unul de altul.

Dar cărțile pe care le-a scris nu pot înceta să le iubesc: **Vară buimacă, Ingerul a strigat, Scaunul singurătății, Frumozii nebuni ai marilor orașe**, cărți care au trecut, fără să-și piardă strălucirea, până și dintr-un sistem social în altul.

E un semn al valorii acestui scriitor care, iată, a împlinit 60 de ani.

Să ne trăiți, Fănuș Neagu!

GEORGE ARION ■

**ZONA
DE TANDRETE**

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

Exce'entă ideea de a selecta articole cu și despre Nicu Ceaușescu. Textele din presa postrevoluționară au fost adunate de către Iosif Dumitrescu, V. Richiteanu și Adela Stan. Prin urmare, în seria „Viața ca un film”, a Editurii „FELIX-FILM” apare, cu dată recentă, volumul de publicistică, interviuri și consemnări: **„NICU CEAUȘESCU — o viață cu cortina trasă”**. Supranumitul „Prințisor” este văzut de Ion Cristoiu, Adrian Păunescu, Elisabeth Spencer, Ion Cioabă (regele țiganilor), ba chiar de către zbirul-tată, Nicolae Ceaușescu. Interesante sînt interviurile realizate cu odrasla roșie, semnate de Lucian Jîman și Rudolf Kavala, Mircea Bunea și Viorel Sălăgean. Unele texte sînt inedite (precum reportajele de la sedințele de recurs și interviul cu cel de-al doilea avocat al apărării, dl Virgil Niculescu).

Prezentatorul textelor selective, Ioan Lazăr, ajunge la concluzia certă că Nicu Ceaușescu a devenit, realmente, un personaj cvasiliterar, că o anumită „aură i-a pavoazat destinul de om condamnat de tribunal și de boală”. De reținut pentru „miorilele carpatine”, care i-au scris într-un număr atât de mare Prințisorului (ba chiar l-au cerut în căsătorie), că Tribunalul Militar Teritorial București a admis cererea de efectuare a unei noi expertize medicale, în cazul lui Nicu Ceaușescu. Concluziile urmează a se prezenta se pare, după alegerile legislative și prezidențiale.

La Editura „VREMEA” din București a apărut — în traducerea Dăneliei Caraman-Fota și a Silviei Cofescu — excelentul roman polistat **„MISTERUL DIN VALEA BOSCOMBE”**, aparținînd cunoscutului scriitor Arthur Conan Doyle. Pentru iubitorii genului trebuie să facem precizarea că Sir Arthur Conan Doyle a trăit între 22 mai 1859 și 7 iulie 1930. Este autorul unei vaste și prodigioase opere (povestiri, nuvele, romane — inclusiv un roman autobiografic —, volume de versuri, lucrări de istorie etc). Dar, gloria universală și titlul de noblete care-i împodobește numele i-au adus-o Sherlock Holmes.

Opera al cărei erou este Sherlock Holmes alcătuiește un ciclu impresionant, compus din 60 povestiri, 56 nuvele și 4 romane. Holmes a devenit, prototipul anchetatorului teribil, înzestrat cu o intuiție fără cusur și avînd o pregătire științifică de învînt, elemente ce l-au ajutat, să nu dea greș aproape niciodată în detectarea criminalilor și răufăcătorilor. Popularitatea eroului creat de Doyle a fost așa de mare, încît în momentul în care scriitorul a făcut imprudența să-l „ucidă” pe Holmes într-una din scrierile sale, protestul popular a fost atât de violent, încît mușai a fost să-l „reînvie” în scrierea următoare. De-atunci trăiesc fericiți împreună în istoria genului polițier.

DORIN SĂLĂJAN ■



OVIDIU SCHUMACHER:

„Pe la șase, mă picnește ceva!”

— Acum un an și jumătate, actorul de teatru, de film, de televiziune Ovidiu Schumacher dispărea din București...

— ...și apărea la München! Știu, o să mă întrebi ce fac aici, cum mă simt, dacă m-am acomodat. Pe cuvîntul meu, mă simt foarte bine! Mi s-au înțimplat atîtea în vremea asta și am cunoscut atîția oameni, încît mă simt bogat. Prin forța împrejurărilor, am trecut printr-o grămadă de întâmplări, am schimbat o multime de locuri și... am făcut chiar un film. De fapt, asta e cel mai important lucru, pentru că totul a fost nou pentru mine. Știu cum se lucra? Fantastic! Am stat cu o echipă mică timp de o lună de zile, într-un ritm intens, condensat, în care nu se pierdea nici o secundă, iar cînd filmul a fost gata echipa s-a destrămat. Nici vorbă de lălaia de la filmările din România! Acum aștept premiera filmului. N-a fost un rol foarte mare, dar am făcut și scenografia. Interioarele erau destul de simple, dar multe și diverse. Zău, consider c-a fost o șansă pentru mine.

— Ce faci acum?

— Cum să-ți spun? Eu merg mai tirziu pe drumul absolut obișnuit al americanilor. Actorii americani fac șapte mii de profesii pînă ajung la cea de

teatru sau de film și, chiar și după aceea, între diferitele contracte acceptă orice altceva. Știu, în România, asta sună foarte ciudat, dar acum mie mi se pare normal, drept pentru care lucrez la o firmă de calculatoare și nu mi-e jenă să aflu toată lumea că lucrez la calculatoare. E chiar foarte interesant! Eu mă minunez tot timpul, că sînt niște ciudățenii!... Sigur, nu le fac eu, ci doar le gestionez. Dar imi place! Am spart chiar un microprocesor — stricat, evident — să văd ce e înăuntru. O nebunie! Nu, că tehnica e foarte frumoasă!

— Uite, pot să mi te imaginez făcînd un film la München, e meseria ta, dar nu te văd stînd în fața unui computer!

— De ce? E, doar, simbolul secolului! Cred că e o perioadă de trecere... adică, sper! Mi-am întocmit dosarul pentru ZDF. Se cer o multime de hîrtii, fotografii... în sfîrșit, ce-ai făcut, ce-ai jucat... E un fel de ofertă. E un sistem destul de complicat și trebuie îndelung explicat.

— Sincer vorbind, crezi că ai vreo șansă pentru teatru?

— Nu, nu cred. Poate un spectacol... Dar, permanent într-un teatru... nu-mi fac iluzii. E, în primul rînd, bariera limbii, pe care trebuie s-o vor-



Ovidiu Schumacher ne zîmbește și de la München

bești impecabil! Sigur că aș vrea să lucrez într-un teatru! Chiar dacă nu ca actor. Aș face orice, numai să fiu într-un teatru. Aici flecare muncă are demnitatea ei, iar mie nu mi-e rușine să fac orice fel de muncă.

— Nu ți-e dor de țară?

— Păi... mi-e greu pe la 6 după-amiază... Era ora cînd plecam la spectacol. Acum, la ora asta mă întorc, de la firmă, acasă. Drumul e invers... În afară de familie, de prietenii apropiați, mi-e dor de fetele din teatru „Bulandra”, de toate! Dragele mele colege... N-am scris la nimeni și mi-e și rușine de asta!

— Ce le-ai transmite?

— Chestia asta... că pe la șase seara, mă picnește ceva!

— Dorul!

— ...

Interviu realizat de
LIANA TATOS ■

TEATRU

În pod, la Odeon

CĂTĂLINA
BUZOIANU:

Fotografie de ELENA GHERA



Cătălina Buzoianu: „Este un spectacol neobișnuit și pentru mine”

Cred că ar trebui să vă spun cîte ceva din istoria acestui text. Voiam să-l fac mai demult. Autoarea, Ofelia Strahl, este plecată din România. A fost actriță la Teatrul Evreiesc.

Piesa a ajuns la mine prin Miriam Răducanu. Autoarea m-a rugat să pun spectacolul în Israel, dar contractul pe care-l aveam atunci acolo nu-mi oferea timpul necesar pentru așa ceva. Am rămas cu gîndul la el.

Este o psihodramă, o piesă autobiografică aducînd pe scenă relația dintre mamă și fiică. Ar fi fost grozav s-o pun cu Beate Fredanov și Gina Patrichi, dar nu putea fi vorba de așa ceva înainte de revoluție. Între timp, am trăit și eu drama sfîrșitului mamei mele... dar n-aș vrea să vorbesc despre asta... Cînd Olga Tudorache m-a întrebât dacă vreau să fac spectacolul, m-am decis să spun da. De fapt, m-am hotărît, nu la un spectacol de scenă, ci la un exorcism. S-a creat chiar o sală specială la „Odeon”, unde am putut realiza atmosfera de psihodramă pe care o gîndisem, pentru că aș dori ca „Întîlnire în pădure”, piesa Ofeliei Strahl, cu Olga Tudorache, Olga Băcătaru și Marius Stănescu în rolurile titulare să fie un fel de curățire a sufletului și a minții, o psihoterapie. Nu știu ce va ieși, dar vreau să vă spun că textul este chiar o revelație. E prima piesă israeliană care se pune la noi și mi se pare o punte de legătură între cele două culturi. E o experiență la care nu știu cum va reacționa publicul. Totul se petrece într-un spațiu foarte restrîns, de fapt o cameră din podul de la „Odeon”, unde se îngrămădesc actorii și spectatorii. Sînt emoționată, pentru că nici pentru mine nu e un spectacol obișnuit.

TELEVIZIUNE

Sub semnul Săptămînii Patimilor

În premieră pe micul ecran „Ultimele șapte cuvînte ale lui Iisus pe cruce” de Joseph Haydn. În interpretarea Orchestrei de camera a Radioteleviziunii Române, sub bagheta dirijorului Ludovic Baci, bucu-

rîndu-se de colaborarea actorului Ovidiu Iuliu Moldovan, putem asculta această bijuterie muzicală la ceasul potrivit: în simbăta Paștelui, ora 19, pe programul I.

Și tot sub semnul Învierii Domnului, vineri, 24 aprilie și simbăta, la orele 20,45 și respectiv 20,35 „Iisus din Nazaret”, minunata capodoperă a lui Franco Zeffirelli, pe care, chiar dacă am mai văzut-o, am vrea s-o vedem mereu și, cu deosebire, în Săptămîna Patimilor.

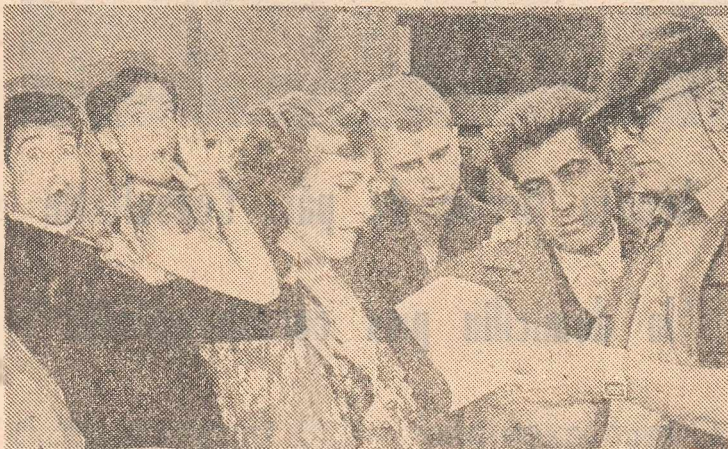
La start, EXPO '92

Veniți la Sevilla! Acum, sau niciodată! Veniți la cel mai mare show al tuturor timpurilor! Veniți la EXPO '92, cea mai mare, unică, inegalabilă Expoziție Universală!

Cîteva luni bune, cam în tonul acesta a sunat publicitatea de pe toate meridianele globului. Cum, se înțelege, marea majoritate a populației din spațiul Carpatilor nu prea vede cum și-ar putea permite o vizită la Sevilla, Televiziunea Română s-a străduit să aducă o fărîmă din marea minunăție și în casele noastre. Și o face începînd chiar cu începutul, ceea ce

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

Filmul spaniol



Iubiri arzătoare, crime pasionale, peisaje de vis... Dacă ar fi numai atât, nu v-am îndemna să vă pierdeți timpul la cinema.

SĂPTĂMÎNA FILMULUI SPANIOL, în plină desfășurare pe ecranele noastre, ne prilejuește întâlnirea cu tot ceea ce este de marcă în filmografia spaniolă a ultimilor patru ani.

Femei în pragul unei crize de nervi, nu înseamnă doar o co-

medioară de situații și moravuri, ci și pelicula ce i-a adus realizatorului **Pedro Almodóvar** premiul **OSCAR** pentru cel mai bun film străin al anului 1988.

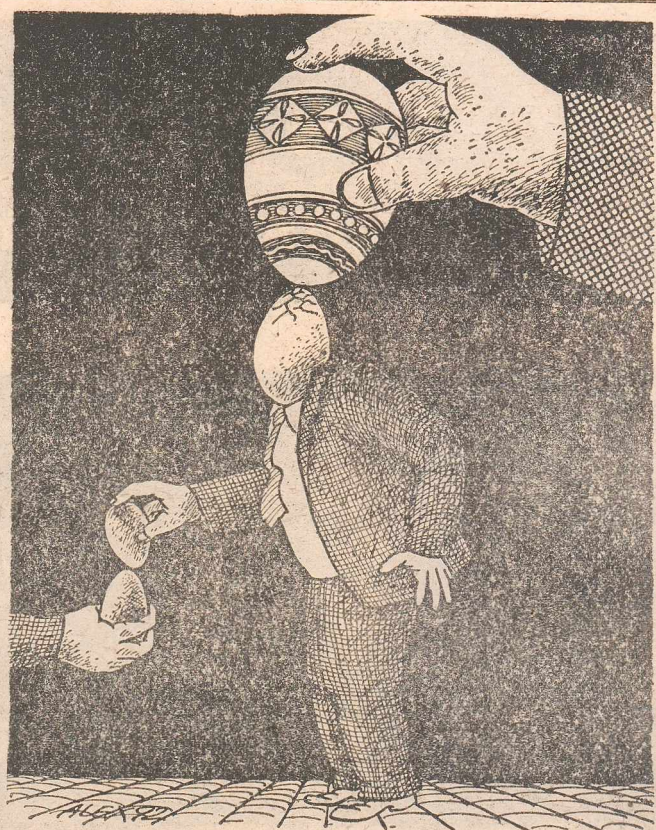
Amanții, clasicul triumf al dragostei frânt de o crimă (regia: **Vicente Aranda**, coscenarist alături de **Alvaro del Amo** și **Carlos Perez**) vă oferă ocazia cunoașterii unei actrițe distinse cu **Premiul de interpretare feminină** la Festivalul in-

ternațional al filmului — Berlin, 1991. Numele ei: **Victoria Abril**.

Podul Varșovia, producție a anului 1989 în regia lui **Pere Portabella**, s-a dorit o analiză inedită a raporturilor dintre viață și opera oamenilor de artă.

Tic-Tac, este, desigur, bătaia inimii, sub semnul căreia **Rosa Verges** desfășoară o comedie clasică.

În sfârșit, **Montoyas și Tarantos**, filmul lui **Vicente Eseriña**, ce a reprezentat cinematografia spaniolă la Festivalul internațional de la Montreal în anul 1989, vă dezvăluie, în peisajul fascinant al Andaluziei, viața și mai fascinantă a două familii de țigani.



Contează cine rezis'ă pînă la urmă

Fantoma tufişurilor

Producție germană în regia **Verej Loebner**, filmul prezintă un soi de Monte Cristo aruncat pe nedrept în temniță. După 20 de ani, eroul revine în micul orașel din Munții Metali-



Dreptate se face și după 20 de ani

feri ai Germaniei, decis nu doar să afle cine a fost adevăratul criminal, ci să se și răzbune. Cercetările îl vor duce la descoperiri mult mai îngrozitoare decît propria lui condamnare.

Vinătorii din preerie

Însuși titlul te duce cu gîndul la un film de aventuri. Asta și este, o peliculă din seria ecranizărilor după **Karl May** (Trandafirul din pădure). Chiar dacă producătorul și regizorul

sînt germani (**Hans Klotzsch**, în rolul principal **Koljo Donatschew**), veți vedea luptători mexicanji apărînd cauza dreaptă a lui Benito Jares în mișcarea pentru cucerirea independenței.



Suspans în preerie



Îngerii justițiarî au ochii obici

Îngerii justițiarî

Dacă vă plac polițistele atrăgătoare, dacă vă pasionează lupta de karate și vă interesează secvențele spectaculoase... ca-n filme, nu scăpați produc-

ția Studiourilor din Hong Kong „Îngerii justițiarî”.

Grupaj realizat de **LIANA TATOS**

înscampă **Transmisiune în direct** de la inaugurarea **Expoziției Universale EXPO '92** — 20 aprilie, ora 12, programul 1. Vom mai avea legătura cu Sevilla miercuri și joi la orele 18,30, pe programul II.

La Iepurașul lăudat...

Pentru că nu mi-am pus mari speranțe într-un răspuns tonic al redactorilor de la „Studioul economic” (nu din vina lor, se înțelege), am preferat s-o dau pe glumă. Și, cui puteam să mă adresez cu întrebarea: „Ce ne aduce Iepurașul?”, decît lui



„Bibanul” într-o nouă ipostază: Iepuraș

Dan Mihăilescu? „În principal, ar trebui să ne aducă niște lu-

cruri amuzante, fiind o emisiune de divertisment. Îmi susțin această afirmație Dem Rădulescu, Stela Popescu, Ștefan Bănică, Alexandru Arșinel, Mișu Fotino, Nae Lăzărescu, Vasile Murariu, cîntăreți remarcabili și dansatori de excepție. În sfârșit, o echipă de teleaști — alături de mine stau **Doina Arzonache**, **Octavian Sava**, regizorul **Florin Călinescu**, redactorii **Dora Zoră** și **Nicolae Modreanu** — și-au asumat riscul de a mai fi injurați odată pentru o emisiune de varietăți.”

Chiar dacă la... iepurașul lăudat nu trebuie să te duci cu sacul, vă invităm, totuși, duminică, 26 aprilie, ora 22,30, să vedeți pe programul I „Ce ne aduce Iepurașul”.

Vernisaj DAN BĂNCILĂ — ZAMFIR DUMITRESCU

Creația este, în esență, un act gratuit, în sensul că nimeni nu e în stare să se pronunțe asupra funcțiilor unui obiect de artă, înainte de nașterea acestuia. După apariția obiectului, observăm că el răspunde unor aspirații și, adesea, le și de-ermină. Funcțiile operei sînt asiduu discutate și orînduite de esteticeni, pornindu-se de la ideea că unele sînt mai importante decît altele. Totuși, nu există un consens asupra însemnătății lor. Omul obișnuit, cu toate că înfîinește la tot pasul lucrări de artă, realizează arareori calitatea unor funcții. Artiștii, în schimb, au tendința să-și apere contribuția licitînd-o, dar și minimalizînd-o pe a celorlalți artiști. În veacul nostru, o seamă de funcțiuni tradiționale ale obiectului de artă au fost sistematic discreditate. Spre exemplu rolul picturii sau al sculpturii în instaurarea stării de bine general.

În expoziția — dublă — a lui **Zamfir Dumitrescu** (pictură) și **Dan Băncilă** (sticlă) de la „Eminescu” totul coace la un act de confort. Răsfăț optic, tactil și, nu în ultimul rînd, reactivarea unor zone ale memoriei care ne vorbesc de vremuri cînd totul era parcă mai clar, mai sigur și mai frumos. Melodele celor doi artiști sînt binecunoscute: pictorul pro uce tablouri pe care nu e deloc greșit să le numim „de gen”, iar modelul îl găsim în atelierele micilor maeștri olandezi din secolul al XVII-lea, trăit și reconsiderat cu mijloacele și fondul psihic al unui modern. Al unui artist care a trecut prin tașism și abstracționism; un fiu risipitor al domeniului. Celălalt artist, sticlarul, e renumit pentru capacitatea de a inventa mai mult și mai bine într-o competiție cu ingenoși. E înecund na exagerat să referim la darurile de novatori ale unor artiști. Pentru un timp îndelungat, s-a născocit, în materie de imagi-ne plastică și de formă, cam tot ce era, de născocit. Cred că urmează un veac al maeștrilor. Artiștii, cînd sînt unici, sînt nu doar prin talentul de a da imagini și forme noi, ci și prin — ori, mai corect spus, mai ales prin — măiestrie. Deși se crede îndeobște că aceasta e harul de a face mai bine și mai repede un anumit lucru, e oportun să reținem aici o definiție mai rară a meșteșugului în sublim. Unii se pricep să facă interesant, ceea ce majoritatea realizează banal. Majoritatea artiștilor români pictează vase cu flori și peisaje, dar foarte puțini izbutesc să obțină, cu atît de puține elemente, un efect de viu atît de complet și atît de marcat activ. Cit despre „sticlarul” **Dan Băncilă**, trebuie spus că, în fiecare etapă a creației sale, a avut de înfruntat imitatori și continuatori. Acum, mulți decoratori descoperă virtuțile sticlei optice, dar numai **Dan Băncilă** a știut să urce în teritoriul unde truda sa se măsoară la egal cu a sculptorilor. Alceva-ul lui **Dan Băncilă** are o explicație: la el, fiecare obiect nu e un număr dintr-o serie, ci tema următorului. Un foarte productiv creator de unicate.

Dublă expoziție **Zamfir Dumitrescu** și **Dan Băncilă** constituie un spectacol foarte rafinat și pildă de ceea ce ar trebui să fie regia unui ansamblu de înfățișat unui public.

TUDOR OCTAVIAN

Ne cerem scuze!

În legătură cu articolul publicat de dl. **Pascu Balaci** în revista „Flacăra” nr. 15/15—21 aprilie a.c., aducem la cunoștința cititorilor următoarele precizări:

Revista „Gazeta de Vest” Oradea a inițiat o anchetă publicată în mai multe episoade despre exmatricularea elevilor **Laurian Colomet** și **Jeanina Pașaniuc** de la Liceul „Emanciparea” din Oradea, care, din cauza faptului că au scos o revistă satirică cu titlul „Zoomantă” au suportat consecințele de rigoare ale existenței structurilor politice feseniste în cadrul liceului sus-numit.

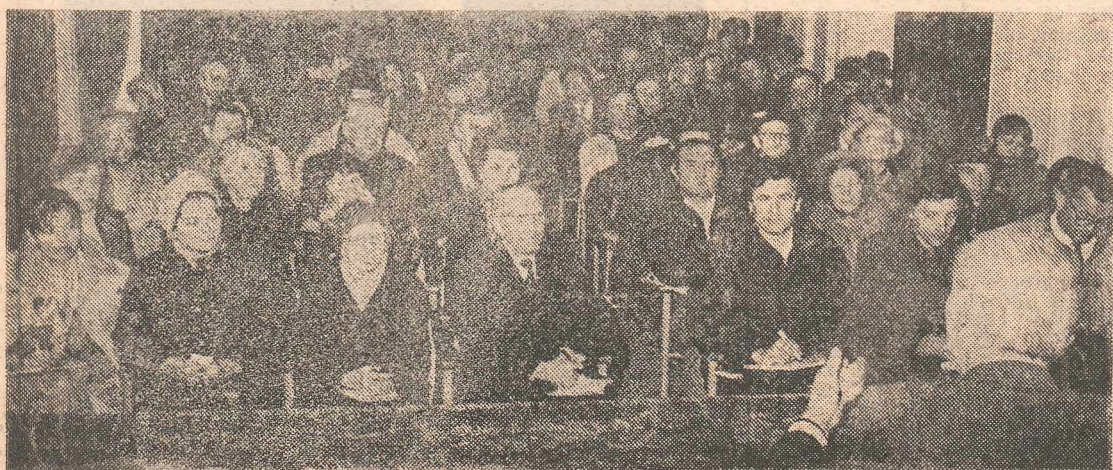
Cu stupoare am citit în revista „Flacăra” nr. 15, un comodat al anchetei inițiate de conducerea gazetei noastre, chiar de redactorul ei șef, în care sînt reproduse aproape mot à mot, concluziile anchetei noastre, fără să se indice sursa de informare.

Considerăm că un asemenea comportament gazetaresc aduce serioase prejudicii tinutei de prestigiu a revistei **Flacăra**.

Redactor șef
VAIDA SERGIU

ECOSINERGETICA

Pe intelesul si in sprijinul dumneavoastra (X)



Ca la școală. Se notează toate observațiile și recomandările creatorului ecosinergeticii

Profesorul Dan Alexandru în dialog direct cu cititorii noștri

Cei ce urmăresc rubrica „Ecosinergetica în sprijinul și pe înțelesul dumneavoastră” au avut prilejul de a participa, simbolic, la un dialog nemijlocit cu prof. dr. ing. Dan Alexandru. Au asistat 80 de persoane, multe sosite din provincie.

Colaboratorul nostru a făcut o expunere explicită a principiilor ecosinergeticii, precizând prin bogăția informației și a exemplelor modul de manifestare a radiațiilor terestre care ne interferează viața cea de toate zilele. Am fost cu toții martorii unei călătorii fabuloase într-o lume a misterelor pe care știința abia începe să o deslușească. Dizertația, însoțită de demonstrații practice, a permis celor prezenți de a-și însuși tehnica de depistare a zonelor critice cu ajutorul unor dispozitive simple ușor de confecționat. Fotografiiile alăturate vă înfățișează asemenea momente.

Din totalul celor trei ore cit a durat întrunirea, invitatul nostru și-a rezervat cea mai mare parte a timpului pentru a răspunde numeroaselor întrebări. S-a conturat astfel sfera mult mai largă a cercetărilor de profil ce fac obiectul colectivului condus de profesorul Dan Alexandru. Notăm în acest sens diagnosticile de mare finețe ob-

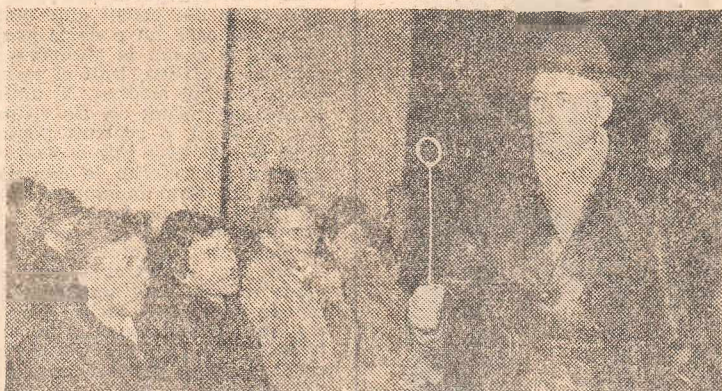
ținute prin interpretarea hărților bioenergetice ale organismului. Prelevarea unei suvițe de păr oferă celui în cauză posibilitatea stabilirii, în repetate rânduri, a stării de sănătate, deoarece caracteristicile energetice ale eșantionului suferă modificări în timp în funcție de evoluția sau regresul stării patologice.

Amplasarea patului și organizarea locului de muncă în afara emisiunilor energetice periculoase ar constitui, deci, doar un capitol al ecosinergeticii. De altfel, treptat, vom elibera a-

ceastă pagină de coloana cu răspunsuri, urmând ca acestea să fie expediate prin poștă (pe baza plăcuțelor timbrate sosite de la cititori). Spațiul disponibil va fi utilizat pentru alte domenii de interes practic ale ecosinergeticii: metode de diagnostic și tratament naturist folosite pe larg în multe țări ale lumii.

O nouă întâlnire cu prof. dr. ing. Alexandru Dan va fi programată numai după ce un număr semnificativ de cititori ne va solicita în scris acest lucru.

LIVIU TIMBUS



Unul din participanți experimentind dispozitivul de detectare a emisiunilor nocive după tehnica profesorului Dan Alexandru

Analiza firelor de păr. Consultație la domiciliu prin corespondență!

Citeva exemple!

Subliniind încă o dată caracterul de consultație al analizelor sinergetice asupra eșantionelor de păr și necesitatea verificării conținutului lor (acolo unde se poate), prin mijloace decise de medic, vom oferi scurte fragmente din fișele citorva din numeroasele persoane care au solicitat (singure sau prin intermediul medicilor curanți) asemenea analize în ultimii ani. Scurte comentarii, lămuresc situațiile respective și modul lor de rezolvare.

Aparatul circulator al domnului R. din urbea C. în vîrstă de 45 ani (1987): „Depuneri de colesterol în ventricolul stîng, în valva tricuspidă, pe vena cavă inferioară, pe sistemul venos al bazei craniului, pe sistemul venos abdominal și pe venele superficiale ale membrului superior. În singe deficit de magneziu și de fier. Predispoziție la cardiopatie ischemică și la anemie”, cu trimitere și la sistemul nervos: „Deficiențe funcționale ale nervilor vagi care controlează activitatea unor organe interne (în special inimă)”. Derăglări ale sistemului nervos vegetativ, cu efecte în special asupra inimii și vaselor (de cardioaccelerator și dilator al vaselor coronare)... Din hipotalamus, lezat centrul care reglează funcțiile cardiovasculare...“ Dl. R. lua medicamente cu pumnul. Cu un regim alimentar banal, urmărind dizolvarea depunerilor de colesterol din zona cordului, dînsul a rărit-o cu medicamentele și se simte excelent.

Aparatul genital al d-nei P din localitatea B. în vîrstă de 65 ani (1985): „Ovare, blocate funcțional. La mamela stîngă; mai accentuat în partea inferioară, acumulări de colesterol,

radiu, lantanide și actinide. În partea inferioară a bazinului, în zona uter și ovar sting, acumulări de radiu și lantanide. Inflamație a țesutului pelvin din zona uterului, cauzată de afecțiunile colonului. Predispoziție la afecțiuni acute în zona mamelei stîngi și în partea inferioară a bazinului... adică, cancer în toată regula. De fapt, d-na fusese trimisă definitiv acasă, intervențiile chirurgicale nefiind recomandate în cazul respectiv. Decizia medicală era corectă. În urma unui tratament adecvat rezultat din testările energetice, persoana și-a revenit și trăiește și azi, în bună stare de sănătate.

Ficatul domnului S. din localitatea F. în vîrstă de 71 ani (1989): „Ficatul mărit prezentînd în zona superioară a lobului stîng acumulări de radiu, colesterol, actinide și lantanide, cu început de sclerozare; contribuie la aceasta dezechilibrul elementelor chimice în organism (în special deficit acut de cupru), respectiv irigația sanguină deficitară... Predispoziție la ciroză și la afecțiuni acute ale ficatului...“. Alt cancer neoperabil, persoana, prin tratamentul prescris, fiind astăzi pe deplin sănătoasă.

Vom intra treptat în problemele tratamentelor, care desigur vă preocupă. Să începem cu tratamentele așa-zise bioenergetice care sînt... la modă, o bună parte din bioenergeticienii folosindu-și deja aceste calități în diferite zone din țară. Vom începe cu o întrebare: AVETI CALITĂȚI DE BIOENERGETICIAN?

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU

Despre modul în care cititorii pot obține un diagnostic prin analiza firului de păr, vom prezenta amănunțit în numărul viitor al revistei noastre.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)
Data nașterii Sexul
Localitatea unde domiciliază
Boala de care suferă
De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc
Semnătura sau amprentă
Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

După 9 ani!

Cum am scăpat de o boală necunoscută

„Fac parte dintre cei care au beneficiat mult de ajutorul metodei domnului profesor, pe care l-am cunoscut cînd mă aflam într-o situație limită.

Eram bolnavă de 9 ani, cu o simptomatologie complexă, fiind incapabilă de solicitări fizice și intelectuale. Am consultat foarte mulți medici, din diferite specialități, dar nu mi s-a putut pune nici un diagnostic concludent și deci nu am primit nici un tratament eficient.

În ultimii ani situația devenise din ce în ce mai gravă, am ajuns să nu mă mai pot ridica din pat. Pe de o parte boala care lucra nedignificată, pe de altă parte acțiunea nocivă a multiplelor tratamente încercate. În această situație, doamna doctor care mă trata mi-a tăiat o suviță de păr, zi-

cînd că o trimite pentru o analiză și diagnosticare cu caracter special... A fost precizat diagnosticul — era vorba de o stare toxică avansată datorită unei infestații parazitare vecii nedepistată și deci netratată. La aceeași a contribuit și poziția foarte defavorabilă a locului de odihnă. Dl profesor a venit la noi acasă și a stabilit că în zona capului era un nod geopatogen și o bandă magnetică în lungul întregului corp. În urma unui tratament medical adecvat prescris apoi de dna doctor și prin mutarea patului din zona nocivă, în 3 luni am ajuns de la greutatea de 28 kg. la 44 kg și la o stare generală mult îmbunătățită, care mi-a permis să părăsesc patul...

Doresc din inimă să mulțumesc domnului profesor... prin



a cărei metodă am fost scoasă dintr-o stare extrem de chinuitoare și care de fapt mi-a salvat viața. Și dacă suferința este gravă la orice vîrstă, gîndind ce înseamnă atunci cînd ea îți taie aripile la 19 ani și ca la aproape 30 de ani să simți cum moartea îți este aproape, veți înțelege mai adînc recunoștința ce o port domnului profesor...”

CORNELIA PRISĂCARU
București

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avântat spre Lumea Nouă cu același sentiment de explorator ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acel pământ. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.



Unde mănincă Nadia Comăneci?

Există tot felul de cronicari, nu numai de teatru sau de film. Iar dacă e să vorbim de cei mai reușii, o clar — că titularul unei rubrici gastronomice, într-un ziar foarte citit, are — ca să rămânem în domeniu — puțina și cuțitul în mână. „Când a intrat Helen Rocher la noi, povestește Ion Mazilu, ni s-a decis cumva și viitorul. De fapt, am știut că a mîncat la noi după ce i-a apărut cronica în „The Gazette“. Cu articolele ei, multe prăvălii s-au închis. Noi am avut alți clienți, săptămîni întregi după aceea, înțit pe unii i-am refuzat“.

Ion Mazilu și Ioan Istoc sînt patronii unui mic restaurant din Montreal numit „Les Cloches d'Or“. Iată ce mai stă scris pe cartea de vizită a localului: „Cuisine continentale — 1733, St-Hubert, tel. 521-3184, de 17,00 la 24,00, luni fermé“. Am dat adresa și orașul restaurantului fiindcă a făcut-o și Richard Bizier, un domn rotund și cult — cult, vreau să zic în cele culinare — care a lădat „Clopotele“ într-un mod ce merită citat: „Primirea e discretă, dar profund călduroasă. Se simte amicitia în aer. Discreția în toate



se datorează unei anume timidități. Pornirea pe care o măturisim, românii și cei din provincia Quebec, spre simpatie reciprocă, se explică, desigur, prin originea latină comună. Putem paria, de asemenea, că o parte din afecțiunea pe care o împărtășim pentru Nadia Comăneci, vine din sincerul ei atașament pentru acest Quebec care a adoptat-o. Da, românii

sînt, într-adevăr, de-ai noștri“. Au scris, mai apoi, despre „Les Cloches d'Or“ și alte publicații și toate cu recomandări majuscule astfel că, vreme de cîteva săptămîni, micul și nou venitul local al tinerilor Mazilu și Istoc a fost „primul în top“. În limbajul profesiei se cheamă „lovitură“. Ca să dai o lovitură într-o metropolă cu sute de restaurante,

mai ales cînd marcă ta e „o anumită similitudine“, trebuie să ai noroc, talent, caracter. Mazilu e un bucătar șef de top. În fișa sa, care începe cu un „La tor la Constanța (1967) și continuă cu „Modern“ — ul din același oraș, cu „Bayerischer Hof“ din München, cu „Belle amie“ (Italia), cu „Chez Peppo“ și „Le Petit Caruso“ (Paris) citim, de fapt, peregrinajul unui om în căutarea unei lumi unde să poată trăi demn. Fiindcă și Mazilu, și Istoc sînt „transfugați“, exilați. Au fugit, săracii, mîncînd pămîntul cînd și-au văzut pînă și cele mai elementare sentimente călcate în picioare. „M-am hotărît să rămîn oriunde voi găsi de muncă“, spune Mazilu, fiindcă în loc să-mi fac meseria, făceam toată ziua pachete pentru țară. Pur și simplu, nu mai aveam de unde fura și mă uram să treabă să fur pentru hoții cu funcții“. Istoc a fost prins odată la graniță, a fost bătut pînă la desfigurare, lucru care l-a îndrăgostit să încerce iarăși. „Eram disperat: ori scap, ori mor. Am scăpat. Am jurat să-mi fac un rost. Ca să string banii cu care am deschis restaurantul, am muncit cum nici nu puteai să vă ima-

ginați. În primul an am lucrat în două locuri. Nu cred că am îmbrăcat pijama de zece ori“. „Clopotele de aur“ e un restaurant intim tipic, așa cum ar trebui să avem și noi în București. Are 54 de locuri la mese, bucătăria e românească („mai grea“, după cum precizează Mazilu) și franțuzească („mai ușoară“). Clienții sînt de condiție medie, dar condiția medie în Canada înseamnă foarte mult. O dovadă e că printre clienții obișnuiți se numără și ministrul de finanțe. Un ministru de finanțe dispune, iure, de ceva parale, numai că e și el om și canadian, iar canadienii, între un restaurant scump și bun și altul ieftin și foarte bun, îl aleg pe ultimul. Dovadă că și cel mai popular „show man“ din Montreal, René Simard, vine, cînd vrea să se simtă între prieteni, la „Clopotele românești“.

Ca să fie lîmpede ce înseamnă ieftin într-un local intim canadian iată unele prețuri: ciorba de burță — 4,25 cenți, ciorbă ardelenască de perișoare — 3,50, salată de vinete — 3,75, iore — 3,75, salată de broască — 3,75, sarmale cu varză — 6,75, mamăliguță cu telemea — 5,25, escalop de vacă — 9,55, mititei — 6,75 (trei bucăți).

Am petrecut o seară gazdă-reste la Mazilu și Istoc, în sensul că am notat tot ce merita de notat, în vreme ce familia, de la șeful bucătăriei la băiatul de 15 ani, se ocupa de bar și de clienți, ca și cum tot ceea ce de la mese își sîrbăreau onomastica. M-am îngăduit, pentru prima oară în viață, să mănînc un homar, care în Montreal costă cît o mămăliguță cu brînză. Cît despre mititei, fiindcă sînt sigur că problema vă interesează, erau cît homarul de mari.

TUDOR OCTAVIAN

În imagine, de la stînga la dreapta: Ion Mazilu, doamna Simard, Nadia Comăneci, René Simard, de la televizor — nea din Montreal.

The big Victor Elmaleh

În povestea care urmează, cuvintele mare și mic sînt înțelegute astfel încît să fie, încă odată, lîmpede că trăim într-o lume unde totul e relativ. Ori, mai exact spus, că intrăm, chiar dacă nu ne dăm întotdeauna seama, într-o lume în care lucrurile pot să rămîna sau să pară la fel, dar semnificațiile lor să fie altele.

Cu cîteva zile în urmă, un amic american, a cărui companie colaborează de doi ani cu o întreprindere românească, unul din acei oameni tineri și energici care sînt mersul lucrurilor, Thomas Latzos, mi-a arătat cataloagele expozițiilor unui pictor din New York. Numele galeriei lui era cunoscut, atît din presa de specialitate cît și din călătorii: STAEMPFLI. Numele cîtorva galerii vestite și se întipăresc în memorie astfel că, atunci cînd ajungi să le treci pragul, o faci cu mare emoție. Trece, de fapt, un prag al soarelui. Ceva ce părea de domeniul visului se împlinește. Tom mi-a spus că pictorul, VICTOR ELMALEH, se găsea în București și că putea aranja o întîlnire. M-am arătat interesat deoarece cataloagele dezvăluiau o personalitate. Numele artistului înjuna oarecum familiar, fără să pot preciza prin ce anume. Domnul Victor Elmaleh a avut amabilitatea să mă invite să luăm prînzul de duminică în preună și să conversăm un ceas despre pictură. E ceea ce se cheamă un bărbat în etate, foarte bine conservat, un om afabil, de o politețe desăvîrșită care, în dialog, se arată preocupat de sensul fiecărui cuvînt. Există astfel de oameni care dau o importanță egală lucrurilor de care se ocupă. Mi-a oferit un album de artă referind la opera sa, cu care ocazie i-am spus că voi scrie cu plăcere o prezentare a cărții. Victor Elmaleh a expus numai acvarele de mici dimensiuni, de foarte mici dimensiuni — planșe cu latura de cîteva

centimetri — cu un palpit vital seducător și intens. Dovadă că o parte din aceste imagini, au fost transpuse în tapiserii, iar tapiseria, se cunoaște, e artă monumentală. Iată că distanța de la miniatură la monumental e ceva relativ. Uneori nu există nici o distanță. E ceea ce reamăcă și John Canaday în prefata albumului. John Canaday este un mare critic de artă. El e principalul cronicar al evenimentului în artele plastice de la faimosul „The New York Times“. Treburile, cum vedem, încep să se contureze. „Marele public — scrie domnul Canaday — a fost, din nefericire, educat greșit, astfel că face o relație directă între dimensiune și continutul unei opere de artă“. Criticul american produce unele considerații privind supradimensionarea tablourilor la artistii contemporani, conchizînd, în final, asupra calității excepționale a acvarelor-picturi create de Victor Elmaleh. Fiindcă voi scrie cu alt prilej despre arta lui Elmaleh, revin acum la biografia personalului. E, într-adevăr, un personaj, unul din cele mai importante ale scenei economice americane. Pe cartea de vizită e trecut doar numele uriașei corporații pe care o conduce: „Worldwide Holdings Corporation“. (Cu cît afacerea e mai mărunta, atît mai plină de titluri e cartea de vizită. Și invers). Zone întregi din Manhattan au fost construite de corporația lui Victor Elmaleh. Biografia artistului nu reține decît în trecere elemente din biografia omului de afaceri. Ca, bunăoară, acela că el și partenerii săi au adus, în 1954, Volkswagen-ul pe piața americană. Ca arhitect — studiile de arhitectură explică pasiunea pentru pictură, mulți arhitecți fiind excepționali desenați — a participat direct la concepția și proiectarea edificiilor pe care le-a clădit. Un om complet, un profesionist cu un

cîmp larg de acțiune, așa cum sînt numeroși profesioniști peste ocean. Spunam că numele domnului Elmaleh înjuna vag familiar. Citind nota biografică am avut o tresărire. „Sportul — se spune — a constituit de-așemenea o parte însemnată în preocupările sale. A cîștigat cu echipa un titlu național la handbal, a cîștigat numeroase titluri la tenis de cîmp și, la vîrsta cînd alți sportivi încep să-și scrie memoriile, la 49 de ani a cîștigat un titlu național la squash — cel mai stresant dintre sporturi — făcînd echipă cu un tînar de 23 de ani. Victor Elmaleh era, după război, una din vedetele courts-urilor de tenis. Un cetățean american tipic. Tipic, vreau să spun, pentru ceea ce socotim că trebuie să fie omul care a reușit în viață în America.“

Domnul Victor Elmaleh venea de la Moscova, însoțit de fiul său Nico, unde tratase, de asemenea afaceri în construcții. Nu am aflat care erau interesele domniei sale în București. Din cîte mi s-a dat de înțeles, nu erau tocmai mici. Dacă am scris acest text despre orele petrecute împreună cu pictorul, am făcut-o doar spre a observa ce mică a devenit lumea, ce repede se împletesc firele unor istorii, cum se scurtează și niste lumi, cînd preocupările sînt exprimate direct și cu respect pentru partener. Filmele de serie îi prezintă adeseori pe oamenii avuți, pe marii milionari, cu un soi de mister care sugerează trăsături de caracter dure, sălbatic chiar. Ca om de afaceri american tipic, Victor Elmaleh e tipic pentru complexitatea portretului real. Renascentistul nu au trăit doar în Renastere. Performerul în mai multe domenii sînt printre noi, numai că nu au întotdeauna și aerul de a fi. La 74 de ani, domnul Elmaleh e mai degrabă o prezență discretă, o discreție de senior. Tot ce e important se petrece în mîntea sa, în modul în care și-a construit viața. Cum nu am privit niciodată în față grămada de un milion de dolari, prefer să apreciez cu superlativ activitatea de pictor a lui Victor Elmaleh, fostul mare campion de tenis.

TUDOR OCTAVIAN

Linie directă: Piața Romană — Mons

În noiembrie 1990, patru studenți belgieni de la Facultățile Universitare Catolice din Mons — F.U.Ca.M. — au venit la București cu o camionetă plină cu ajutoare umanitare: cărți științifice, dicționare economice și benzi desenate (celebrele lor BD pentru bucuria copiilor).

Inițiativa era studențească. Au fost sprijiniți — sponsorizați — de Facultăți, de Administrația Regiunii Valone, de firme particulare.

Acțiunea a fost numită CAP BD ROUMANIE și a fost concepută ca o colaborare de lungă durată, care interesează învățămîntul din cele două țări.

Ajutoarele aduse în 1990 au intrat în bibliotecile Academiei de Științe Economice și ale unor școli bucureștene.

A doua etapă a acestei colaborări a însemnat sosirea, în martie '92, a altui grup de șase studenți din Mons. Principali lor colaboratori din România sînt studenții Facultății de Relații Economice Internaționale din A.S.E., cărora le este foarte apropiat în această aventură universitară europeană — pentru studenții noștri este încă un CER DESCHIS — decanul lor, dl. conf. dr. Ioan Popa. Echipa belgiană a alăturat următoarele nume: Astrid Van Trimpont, Sigrid Vergauwe, Christophe Bellet, Olivier Hamin, Sebastien Godin și Salvino Ferrante. De această dată, cărțile și benziile desenate au fost distribuite Facultății de Relații Economice Internaționale, Liculului „Nicolae Iorga“, Școlilor generale 177 din Dămăroaia și 116 din Balta Albă. Copiii Școlii de hipocuzie de lângă Piața Galați li s-au adus jucării, benzi desenate și dulciuri.

Cei șase studenți belgieni au vizitat Mănăstirile Nordului Moldovei.

Cum ACȚIUNEA CAP BD ROUMANIE a început să ia

amplare, patru studenți ASE-iste au alcătuit un grup românesc de studenți care, în intenția organizatorilor, se află la începutul unei colaborări universitare în cadrul jurnalei Românești. Cele patru nume: Nicolae Iancu, Porojan, Gabriela Săndu, Maria Apostolu. Între 15 și 23 martie, au vizitat Belgia.

Chiar mai mult — spune Maria —, am făcut și un exercițiu de democrație. Am urmărit, în zilele de gazdele noastre, campania lor electorală pentru alegeri de studenți care să-i reprezinte în consiliul de administrație. O asemenea campanie durează 4 zile. Dar pline. Efectiv de 4 ori 24 de ore. Aceste alegeri se desfășoară după aceleași principii ca și campaniile prezidențiale în marile democrații occidentale. Candidații se prezintă în fața celor 1500 de studenți și fiecare își afișează platforma lui pentru un anumit post în consiliu. Votul este, firește, secret. Pînă atunci însă, candidații parcurg un fel de conferință de presă maraton. Ei răspund la toate întrebările colegilor lor. Sînt patru zile pline și lungi. Dar nu simți oboseala. Ai, în sfîrșit, sentimentul de utilitate. În rest, m-ai bucura dacă și la noi studenții vor avea aceeași influență în Senat“.

ACȚIUNEA CAP BD ROUMANIE se va relua în septembrie, printr-un schimb de experiență la nivelul profesorilor. Și este ceva dator de speranță în simplul fapt că inițiativa unor studenți valoni are perspective, are forță, are tinerețea și are naturalitatea, în această bătrîină, în această maternă, în această natală Europă a noastră de a lega Piața Romană de Mons printr-o linie directă pentru intelectuali.

DORIN GHERGHINESCU

MEGAMIX



De la Rolling Stone la Led Zeppelin

● Una din publicațiile-emblemă ale industriei muzicale americane, „Rolling Stone”, și-a desemnat câștigătorii. Alături de clasamentele pop, rap, sau heavy, o atenție deosebită se dă „imaginii” vedetelor din SUA. Topul celor mai sexy staruri muzicale la ora actuală, apare astfel: „Sexiest Male Artist”: 1. Chris Isaak, 2. Prince, 3. George Michael, 4. Axl Rose (Guns N' Roses), 5. Sebastian Bach (Skid Row). „Sexiest Female Artist”: 1. Mariah Carey, 2. Paula Abdul, 3. Madonna, 4. Lita Ford, 5. Janet Jackson. Iată și clasamentele celor mai bine îmbrăcați: „Best Dressed Male Artist”: 1. Prince, 2. Michael Bolton, 3. Rod Stewart, 4. George Michael, 5. Robert Palmer. „Best Dressed Female Artist”: 1. Madonna, 2. Paula Abdul, 3. Mariah Carey, 4. Amy Grant, 5. Cher.

● Grupul METALLICA a obținut de curind patru mari premii la a 15-a ediție „Bay Area Music Award's”, ce a avut loc în San Francisco. Albumul lor, intitulat „Metallica”, a cucerit inclusiv trofee pentru „Outstanding Album” și „Outstanding Metal Album”.

● Mult controversatul LP „As Nasy As They Wanna Be”, al trupei 2 Live Crew, continuă să provoace tulburări, de data aceasta chiar în cercul legislativ al Statului Washington. Totul a culminat cu o plingere din partea unei mame, care afirmă că, fiul ei a învățat expresii triviale, ascultând respectivul album. De aceea, a fost adoptată o lege care interzice vânzarea unor astfel de materiale minorilor.

● SOUL II SOUL revin, după un an, pe scena muzicii rap. Discul single „Joy”, apărut în urmă cu o lună, a fost un „taster”, care a anunțat noul album „Just Right”. Acest al treilea LP al trupei celebrează zece ani de activitate și cuprinde printre invitați, nume „de marcă” precum Caron Wheeler, „vocea” primului mare succes, „Back To Life”.

● MICHAEL JACKSON confirmă două importante întîlniri din perioada turneului său: 30 și 31 iulie pe stadionul Wembley din Londra. Spectacolul se va numi „The World's Biggest Superstar”. Casele se vor deschide cu zece zile înainte, costul unui bilet fiind de 22,50 lire sterline. Rezervări din timp se pot face prin poștă, pe adresa: Michael Jackson Box Office, PO Box 501, Harrow HA 2 9DG. Pentru detalii funcționează în permanență un post telefonic „hotline” cu numărul 0891 887750. Între timp albumul „Dangerous” a ajuns la cota de 12 milioane discuri vândute, iar luna aceasta va fi promovat un nou single: „In The Closet”.

● ANTHRAX se desparte de soțul vocal Joey Belladonna, după 11 ani de activitate împreună. Trupa, care a obținut de curind un contract de 10 milioane dolari cu firma „Elektra”, încheie amical conturile cu Joey, din cauza „diferențelor de stil”.

● A început febra pregătirilor filmului despre rockerii nebuni ai anilor '70, Led Zeppelin. Pentru rolul lui Robert Plant a fost ales cunoscutul interpret australian Jason Donovan, care, deși nu a semnat încă angajamentul, s-a arătat foarte entuziasmat de acest proiect. Un purtător al său de cuvânt a declarat: „Jason are înfățișarea și vocea pentru a crea un credibil Robert Plant”. Și totuși, această alegere pentru rolul lui Plant, ale cărui abuzuri de droguri și ciudățenii din anii '70 sunt bine-cunoscute, a fost primită cu amuzament de reprezentanții săi. Ei consideră că Jason este prea cuminte pentru un astfel de rol.

MIRCEA ZANE

NATURA și bolile incurabile

Farmacologii caută noile medicamente în pădurile tropicale, pe fundul mărilor, în cărțile sfinte ale șamanilor. Bio chimiștii speră într-un miracol.

În lumea întreagă, remediile naturale tind să înlocuiască medicamentele de sinteză. Este reacția unui secol intoxicat de droguri farmaceutice. Situația a reprezentat un veritabil semnal de alarmă pentru marile concerne de medicamente care s-au văzut obligate să-și revizuiască rețetele prin cercetarea și reconsiderarea ierburilor de leac și a folclorului medical. Și cum era de așteptat, atenția specialiștilor a vizat în principal biotopurile din jungle, savanele Terrei, precum și practica terapeutică multimilenară a vindecătorilor Extremului Ori-



Se reculează plante cunoscute de străvechiul tratat de medicină empirică „Ayurveda”

ent. Iată câteva exemple semnificative:

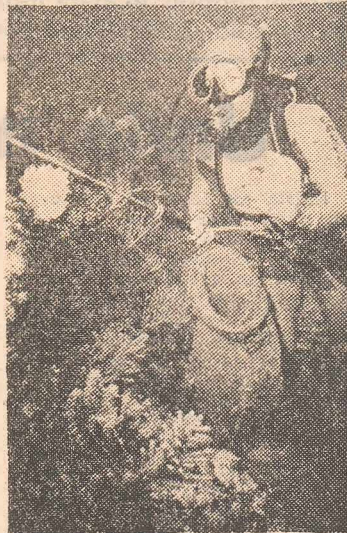
Profesorul Hans Wilhelm Raulwald de la Universitatea din Frankfurt a izbutit să identifice — după costisitoare parlamentări cu indigenii din Nigeria de nord — câteva plante medicinale din care a extras o substanță cu valoare curativă în tulburările cardiace, în afecțiuni gastrice și maladii ale sistemului nervos. Colegul și colaboratorul său, etnobotanistul american Mark Plotkin, cercetează de ani de zile pădurile tropicale din Asia și America Latină, zone ce adăpostesc, după opinia sa, cea mai mare farmacie naturală a planetei.

În arhipelagul Caraibilor își

desfășoară activitatea de multă vreme echipe mixte de oceanologi, botaniști și farmaciști de la „Scripps Institution of Oceanography”, care scot la suprafață și testează specii de plante marine. În S.U.A., 181 de fitoterapeuți au dezlănțuit o adevărată vânătoare de rețete tradiționale, chestionind indienii siouxi, comanși și maiasi. În Mali, o echipă de cercetători, finanțată de statul italian cu 4 milioane de mărci, studiază planta Ninga-ninde, pe care băștinașii o folosesc în tratamentul reumatismului și afecțiunilor abdominale. La Accra, în Ghana, englezii au înființat un centru de diabetologie, destinat spre a găsi în flora locală remedii împotriva diabetului. Concernul german Hoechst acționează în India unde studiază anual 20.000 de ciuperci și 200 plante medicinale consemnate de tratatul hindus „Ayurveda”.

Din otrava unui palangen, farmacologii americani au izbutit să izoleze o substanță ce vindecă leziunile creierului cauzate de apoplexie. Tot în S.U.A., alți cercetători anunță un medicament antitumoral, extras din carnea de rechin.

Toate acestea au fost dobândite cu enorme cheltuieli de bani și timp. În America, în ultimii patru decenii, apariția unui singur medicament din plante a costat cercetarea între 7,5—150 milioane dolari. În



Expediție în arhipelagul Caraibilor.

1989, industria farmaceutică germană a cheltuit în același scop 4 miliarde de mărci. „Dar — susține savantul american Gordon Cragg — este singura cale ce ne-a mai rămas pentru găsirea de medicamente împotriva bolilor incurabile. În natură există 260.000 de specii de plante din care au fost studiate abia 1.100. Medicamentul secolului se află încă ascuns în natură”. (L. T.).



Savantul Mark Plotkin în dialog cu un indian din jungla braziliană

Jean Olivero locuia, cu soția sa Olga și cu cei doi copii Isabelle, de 17 ani, și Jean-Jacques, de 19 ani, ultimul fiind de origine vietnameză, adoptat la vârsta de șase luni, în insula Juan-Fernandes, din Oceanul Pacific, în apropierea coastei chiliene. Locuința era o vilă spațioasă și viața se desfășura normal pînă într-o zi cînd au început să se petreacă lucruri bizare, de-a dreptul incredibile. Geamurile erau sparte, iar vi-novatul imposibil de găsit. Po-litiă, sesizată, a pus de pază în fața vilei doi agenți, dar geamurile continuau să se spargă și oglinzile să se facă cioburi. Ferestrele foarte groase nu puteau fi sparte cu pietre și totuși ele continuau să se facă țân-dări, fără o explicație plauzibilă. Vestea se răspîndi în mi-cul orășel insular și polițiștii începură să mișune peste tot în vilă, supraveghind ieșirile, în-trările și atenți la cel mai mic zgomot. Cu toate acestea feno-menul inexplicabil continua. Într-o seară Jean-Jacques abia avu timp să se culce pe podea pentru a scăpa de cioburile geamului ce se spărsese în fața lui. S-au adus specialiști în ba-listică s-au folosit raze laser, s-au emis cele mai extravagante ino-teze, totul fără nici un rezultat. Pînă la urmă experții în parapsihologie au stabilit că Jean-Jacques poseda daruri telekinetice, ce produceau efec-

te fără voința sa. În orășelul Sosnowiec (Polonia), familia Gajewski, respectiv tatăl, mama, bunicul Marian-Tomec și fetița Joanna, de 13 ani, du-ceau o viață liniștită, pînă în-tr-o zi cînd, seara, observară că mobilele încep să o depla-seze singure. La un moment dat începură și cărțile din bi-bliotecă a dansa de-a sine. Jo-anna scoase un țipăt de groază. Cînd mama încercă să o min-glie, pentru a o liniști, consta-tă că fetița avea temperatură.

țevile au fost smulse din perete și îndoite de o forță neînțelea-să, iar oglinda, din capătul cu-loarului, a fost transformată în cioburi. Acest caz, precum și multe altele au fost descrise pe larg, în cartea publicată de Marek Pynusko și Anna Os-trzycko, intitulată „Forțe Ne-cuprinse”.

La Petrograd locuiește Nina Kunaghina, care are facultatea de a mișca obiectele fără a le atinge. Controlată de medici, după o astfel de sesiune, aceș-

tenți au fost smulse din perete și îndoite de o forță neînțeleasă, iar oglinda, din capătul cu-loarului, a fost transformată în cioburi. Acest caz, precum și multe altele au fost descrise pe larg, în cartea publicată de Marek Pynusko și Anna Os-trzycko, intitulată „Forțe Ne-cuprinse”.

La Petrograd locuiește Nina Kunaghina, care are facultatea de a mișca obiectele fără a le atinge. Controlată de medici, după o astfel de sesiune, aceș-

georgian Gueorgui Iosellani: „Kaspirovski mi-a propus, de mai multe ori, să efectuez ope-rații fără anestezie, cu ajutorul lui, de la distanță, prin inter-mediul televiziunii. L-am refu-zat răspunzîndu-i că nu fac cîrc din medicină. Dar iată că, într-o zi am avut un caz deo-sebit. O pacientă ce trebuia o-perată de o hernie ventrală, ce mai avusese patru operații ab-dominale, anestezia era con-traindicată, eu atît mai mult cu-cît bolnava mai fusese de două ori în stare de moarte clinică. De nevoie am apucat la Kaspi-rovski, desi eram cuprins de neliniște. În timpul operației psihoterapeutul a fost în con-tinuu contact cu pacienta prin intermediul televizorului. Cu o tăietură de 40 centimetri în abdomen, cu intestinele scoase afară pacienta glumea, iar la un moment dat a început să cînte. Deodată tensiunea arte-rială a scăzut brusc, dar s-a re-dresat singură, în câteva secun-de, ajungînd la normal. A fost cea mai fantastică operație din viața mea. Altă dată, tot prin intermediul televizorului, au fost anesteziați simultan doi pacienți ce erau operați. Ex-traordinar este faptul că una din operații avea loc la Mosco-va, iar cealaltă la Tbilisi, deci la sute de kilometri distanță.

AUREL DIANU

Atitudini ieșite din comun

Termometrul arată peste 40 de grade Celsius. O așeză în pat, o acoperi cu o pătură și stîrne lumina. Atunci observă deasupra păturii o serie de scînteii. Supusă unor teste de către specia-liști, s-a constatat că subcon-știentul fetei declanșă, în anu-mite momente, forțe ce produ-ceau mișcări de obiecte sau spar-geri de geamuri și oglinzi. Jo-anna a fost internată în 1985 în spita-lul din Zakopane, fiind supravegheată de medicul Eu-stachinsz Gadula. Aici, într-o noapte o serie de fenomene au speriat tot spita-lul. Chiuveta s-a spart cu zgomot puternic,

ția au constatat o creștere apreciabilă a temperaturii cor-porale și o scădere în greutate. În fața unor medici s-a făcut și o experiență interesantă. O figurină din ceră a fost plasa-tă în fața și la distanță de un subiect. Cel ce făcea experien-ța, un om cu aptitudini ieșite din comun, deci cel ce putea transmite fluxuri, de data a-ceasta voite, a înțepat figurina în braț. Subiectul a scos un țipăt de durere. După părerea unora, fluxurile energetice par să se propage de aceeași ma-nieră ca și lumina. Fluidul trans-mis este ca un suflu rece,

vorba de atacul unui răufăcător a sărit din pat și și-a luat re-volverul. Dar nu văzu nimic. Dimineața, pe la ora 9, femeia de serviciu venind să facă cu-rat, ca de obicei, la intrarea în apartament a fost cuprinsă de o groază cumplită și în mare panică a rupt-o la fugă. În cursul nopții următoare, în camera profesorului, o călima-ră mare a fost tăiată în două ca de un fierăstrău. La Kiev (Ucraina) locuiește psihotera-peutul Anatoli Kaspirovski, de 52 de ani. Acesta face niște se-dințe ieșite cu totul din comun. Iată ce povestește chirurgul

FOTBAL

Derby-ul din Ghencea s-a jucat în... Trivale

Indoliată de accidentul sibi- enilor — motiv pentru care compasiunea noastră încearcă a atenua durerea tuturor celor apropiați foștilor fotbaliști Bogdan Bănuță și Radu Gabriel Năstase, atât de tineri și de stupid plecați din această viață — etapa a 24-a și-a văzut de-ale ei. Oaspeții au cucerit 4 puncte, din care cele ale băcăuanilor, la Pitești, sint cu adevărat de aur. De aur, pentru că, prin această victorie, F.C. Bacău, una din candidatele aproape sigure la retrogradare (dar ce poate fi sigur-sigur în fotbal ?!) părăsește pentru o bună bucată de timp acea zonă. De aur, pentru că punctele au fost obținute în fața unei echipe care nu avea altă șansă, pe teren propriu, decît victoria. De aur, pentru că punctele au fost obținute în gazdele au fost la un pas de-a răsturna situația, ba au ratat chiar și un penalty. Cît de aprig și de spectaculos trebuie să fi fost acest meci, în care s-a jucat pe viață și pe moarte, nu e greu de spus și nici de bănuț. Ce jale trebuie să fi

fost în sufletul lui Dobrin, care, zice-se, ar fi asistat la zbate-rea surdă a fostei sale echipe ! Un punct aparent de aur au cucerit și mureșenii de la ASA Electromureș la Brăila. De aur, dacă oaspeții vor repeta isprava de cel puțin două-trei ori. Altfel, punctul în cauză ar fi ca o injecție într-un picior de lemn. Sau, altfel judecat, de aur doar dacă brăilenii ar continua seria neagră în care au intrat după un debut atât de spectaculos în acest retur. În fine, cel de-al patrulea punct al oaspeților a intrat în vistieria liderului Dinamo, care a trecut cu bine și de cel mai mare hop al strădaniilor lor într-o invincibilitate. Adevărul este că Dinamo a dominat cu autoritate acest derby și s-ar fi putut desprinde în învingătoare dacă, la 1-0, șutul lui Demolari n-ar fi întâlnit bara porții lui Stingaciu, sau dacă antrenorul Halagian l-ar fi introdus pe Marian Pană chiar de la începutul reprizei a doua, jucător care ar fi tăiat iureșul stelist. Dar, acordîndu-le dinamoviștilor doi de

dacă, sintem obligați să recunoștem că și steliștii pot invoca acest dacă, mai ales la faza în care au primit golul, fază în care Stingaciu ar fi putut intercepta centrarea din care Gerstenmajer a deschis scorul. Oricum, a fost un meci mai mult decît agreabil, corect și sportiv, fără penibilele altercații de altădată, un merit substanțial avîndu-l, în acest sens, și arbitrul întîlnirii, vasluiuanul Adrian Porumboiu. În rest, rezultate aproape normale, adică o victorie frumoasă a rapidiștilor în fața gălățenilor, ceea ce le oferă giuleștenilor ne-bănuite speranțe pentru un loc pe podium. Respectiva idee ar fi posibilă, dar, atenție, mai sint și alți amatori pentru un loc într-o cupă europeană. În concluzie, o etapă în care derby-ul Steaua—Dinamo a fost concurat de dramatismul și ne-asteptatul deznodămînt al partidei din Trivale, unde s-a jucat pentru supraviețuirea în prima divizie a țării.

VICTOR NIȚA ■

Viața în B

● Cînd doi se ceartă cîștigă Gloria CFR Galați ● Unirea a făcut schimb de locuri cu UTA ● Tandemul „U” Cluj — FC Maramureș cap la cap ●

Dacă în A lucrurile par a se fi lămurit complet, cea de-a treia retrogradată profilîndu-se de pe acum, și anume F.C. Argeș, în B viața continuă să fie complicată.

SERIA I: Derby-ul Progresul — Autobuzul terminat cu victoria primei echipe, coroborată cu draw-ul de la Moreni obținut de Gloria C.F.R., i-a propulsat pe gălățeni la șefia clasamentului, avînd excelentul golaveraj de 45—22. Ambicioasa Unire Slobozia a scos un punct la Callatis Mangalia, incît aceasta din urmă are acum mult prea mici șanse de promovare, ca de altfel și Flacăra Moreni sau CS Olt '90 (învinși la Focșani). În următoarele trei etape, Autobuzul are de jucat trei meciuri în Capitală (Unirea Focșani, CS Faur și Petrolul Ianca), Gloria CFR are între două meciuri acasă (FC Caracal și Gloria Buzău) intercalată o deplasare grea la Mangalia, iar Progresul se deplasează mai întîi la Birlad unde FEPA amenințată cu retrogradarea va lupta din greu, iar apoi va juca acasă cu Unirea Slobozia și în

cele din urmă va porni cu autobuzul în apropierea Bucureștiului, la Sportul COMAICO, unde jucînd cu juniorii acestei echipe își va rotunji golaverajul. Cum s-ar spune, în această serie viața e complicată și lucrurile nu par nici pe departe lămurite. Dar iată cum arată în prezent clasamentul: 1. Gloria CFR 32 (cls. adevăratului +8); 2. Autobuzul 32 (+8); 3. Progresul 30 (+6); 4. Flacăra 29 (+5); 5. Callatis 29 (+3); 6. CS Olt 29 (+5).

SERIA a II-a: Unirea Alba Iulia a cîștigat acasă cu UTA, aflîndu-se acum din nou în postura de lider. Cea de-a treia clasată, CSM Reșița, victorioasă acasă cu Jiul IELIF Craiova le talonează îndeaproape. Se vor limpezi apele în următoarele trei etape ? Se pare că nu, deși programul pare mai avantajos pentru arădeni. Dar să vedem ce va urma: Unirea cu Aris Arad (d), Șoimii IPA Sibiu (a), Metalurgistul Cugir (d), iar UTA cu CFR Timișoara (a), FC Drobeta (d) și CSM Reșița (a). Iată acum clasamentul: 1. Unirea 35 (+9); 2. UTA 34

(+10); 3. CSM Reșița 32 (+8).

SERIA a III-a: Statu-quo în această serie unde primele trei clasate, „U” Cluj, FC Maramureș și Ceahlăul, toate jucînd acasă, au cîștigat. În etapa următoare, miercuri, joacă în deplasare. Vor reuși băimărenii să scoată mai mult decît clujenii, care au făcut doar 0—0 la Săvinești ? Pînă atunci să urmărim clasamentul: 1. „U” Cluj 39 (+15); 2. F.C. Maramureș 38 (+14); 3. Ceahlăul 35 (+11).

Iată acum principalele rezultate.

SERIA I: Progresul — Autobuzul 1—0, Flacăra Moreni — Gloria CFR 0—0, Unirea Focșani — CS Olt 90 1—0, Callatis — Unirea Slobozia 1—1. **SERIA a II-a:** Unirea Alba Iulia — UTA 2—0, CSM Reșița — Jiul IELIF Craiova 1—0. **SERIA a III-a:** „U” — ICIM Brașov 4—0, FC Maramureș — Politehnica Iași 3—1, Ceahlăul — Minerul Cavnic 6—2.

ADRIAN MITU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

ARTE MARTIALE. La Campionatele Europene de Wushu (Kung Fu), recent desfășurate la Londra, reprezentanții noștri au avut comportări meritorii. Astfel, Geza Csaba Gombos (categoria 80 kg) a devenit campion european și a obținut medalia de aur, Lucian Tomescu (90 kg) — pe cea de argint, Marcel Tabără (85 kg) și Petre Grindeanu (+90 kg) primînd medalia de bronz, iar Gabriel Oroviceanu (75 kg) s-a clasat pe locul 4.

GIMNASTICĂ. Săptămîna trecută, „Palatul Sporturilor” din Paris — Bercy a găzduit ediția inaugurală a Campionatelor Mondiale individuale de gimnastică. Avînd un caracter

experimental, interesul comercial primînd în organizarea acestei competiții, cu o dată de disputare prea avansată față de graficul de pregătire al sportivilor în vederea Jocurilor Olimpice, întrecerile s-au bucurat totuși de prezența a numeroși performeri. Deși lipsite de aportul Crîstinei Bonțaș (accidentată, menajată sau reținută din motive tactice în perspectiva J.O.), gimnastele noastre s-au situat pe locuri fruntașe: Lavinia Miloșovici a obținut titlul suprem la paralele (în aceeași probă Mirela Pașca cucerind medalia de bronz), o adevărată revelație constituind comportarea Mariiei Neculiță incununată cu „argint” la birnă și „bronz” la

sol. La masculin într-o companie selectă, Marius Gherman a avut o prestație frumoasă, clasîndu-se pe locul 4 la sol și pe 5 la sărituri.

TENIS DE MASĂ. Cea de-a 18-a ediție a Campionatelor Europene de la Stuttgart a prilejuit un splendid succes — cîștigarea titlului european — pentru reprezentativa noastră feminină. Din nou într-o finală, ca la prima ediție, din 1958 (atunci cu Ella Zeller-Constantinescu și Angelica Rozeanu), componentele echipei noastre (Otilia Bădescu — locul 2 pe continent, Emilia Ciosu-Pascu, Maria Bogoslov și Adriana Năstase) au întrecut acum cu 3—1 Olanda, după un parcurs de ex-

cepție. 3—0 cu Germania (cu româncea Olga Nemes în componență), tot 3—0 cu Suedia și Belgia, 3—2 cu Ungaria — campioana europeană en-titre (cu Csilla Batorfi în formație — nr. 1 pe continent), suferînd o singură înfrîngere în grupă (0—3 cu Olanda) și întrecînd în semifinale Iugoslavia cu 3—2 (de la 1—2 !). Felicitări minunatelor noastre fete și antrenorului coordonator Emil Băciou ! În proba de dublu mixt, o altă satisfacție: Otilia Bădescu și ex-bistrițeanul Călin Creangă (care concurează pentru Grecia) au întrecut în finală cuplul francez Jean-Philippe Gatien și Wang Xiaoming, dobîndînd titlul continental. Luni dimineață, la ora închiderii ediției noastre, întrecerile continuau cu probele individuale și de dublu, asupra cărora vom reveni.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

SALVATI SPORTUL!



Cristian Gatu

Despre profesionalism (II)

Adunarea generală a Federației de fotbal a aprobat statutul de trecere la profesionalism, legalizînd o stare de fapt. S-a oficializat o structură organizatorică și un sistem, practicate pînă acum sub o formă mascată. Este clar că această trecere la un alt statut trebuia făcută mai de mult și este la fel de clar că ea se putea face doar pentru fotbal. Pentru o serie de cluburi efectuarea acestui pas este posibilă, în special pentru cele care au fost și înainte puternice. Ca orice mișcare într-o economie de piață, trecerea la profesionalism va fi bună pentru unii, dar rea pentru alții. Pentru cei din urmă, care nu au astăzi posibilități materiale sau curaj, federația ar fi bine să dea dovadă de maleabilitate, măcar în primul an. Păreerea m-... că trebuie garantat un minimum de către niște sponsori eventual ai federației. Acești sponsori ar urma să sprijine atît pregătirea echipelor naționale, cît și existența campionatului, la ligii naționale. Vor trebui, probabil, fonduri pentru salvarea de la înec a unor cluburi care nu vor reuși să se mențină la nivel profesionist. Ce se va întîmpla cu acele cluburi clasate pe primul loc în al doilea eșalon, dar fără puterea financiară necesară pentru a trece la profesionalism ? Cine va promova în acest caz ? Au fost două întrebări dificile puse la adunarea ferului fotbalistic. Pe de altă parte, sint convins că dacă vor avea inițiativă, spirit comercial și îndrăzneală, conducătorii de cluburi care nu au bani azi, pot reuși să-i obțină într-o perioadă de timp rezonabilă.

Un record pentru Guinness Book și un altul pentru... Flacăra !

Sînt un om obișnuit

Duminică 5 aprilie, ora 11,30. Scara B a blocului K 2 din Calcea Griviței nr. 206. Am fost invitat de Nicolae Popcov pentru a fi martori și cronometrori la o încercare de coborîre a unui record mai puțin obișnuit: 175 de etaje urcate plus 175 de etaje coborîte, adică de 35 de ori pînă la etajul 5 și înapoi, totul fără pauză, vechiul record fiind de 165 de etaje (33X5) și a fost stabilit la 3.11.1991. Nicolae Popcov, 44 de ani, tehnician la Institutul Politehnic din București, are sechele pronunțate la piciorul sting de la poliomielița de care a suferit în copilărie. Am mai scris despre performanțele acestui mare om și sportiv și o vom face și în continuare, pentru că puterea și voința dlui Popcov sint exemplare. Ele au învins și duminică în o luptă teribilă cu o infirmitate care a marcat un destin de excepție. 74 de minute au fost suficiente pentru a propune un nou record celor de la Guinness Book: 175 de etaje urcate și coborîte. I-am sugerat



lui Nicolae Popcov să încerce 180 de etaje pentru Flacăra ! Ceea ce s-a și întîmplat, două minute mai tîrziu.

Am extras și citeva frînturi dintr-un jurnal interior, „scris” în timpul cursei: „Să nu vă speriați. Trebuie să meargă, Zatopek făcea 100 de km la antrenamente... Dacă aș pleca în Etiopia, primul drum l-aș face la mormîntul lui Bikila Abebe. ...Cine ar spune că eu am avut poliomieliță... Acum mă gîndesc la cei care nu pot merge și-i mulțumesc lui Dumnezeu că eu pot să sufăr pe scări... Urmează al 28-lea tur care mă supără cel mai tare, dar fără suferință nu faci nimic. Dostoievski avea dreptate... Am un organism care mă iubește!”

În programul lui Nicolae Popcov urmează un semimaraton (21,1 km) și, bîncintelor, 200 de etaje, urcate și coborîte. În așteptarea oamenilor de la Guinness Book să mulțumim firmei Europa Standard SRL, care este sponsorul lui Nicolae Popcov.

DAN MIRCEA POPA ■
MIHAI SANDOIU ■



O BIOGRAFIE SECRETĂ

Adevăratul chip al lui Arnold Schwarzenegger

Legenda unui star mondial al cinematografiei își are totdeauna publicul său. Actorul-robot, înspăimântătorul „om-mașină” care a făcut să-l dea viață pe marile ecrane, măturăse că se supune — dincolo de impenetrabilele afaceri imobiliare și editoriale — unei singure „religii” — cultura fizică, neobositul sistem de dezvoltare care a reușit să-l consacre drept superstar. Grație mariajului său cu Maria Shriver, nepoata președintelui Kennedy, Arnold Schwarzenegger a frecventat cu curaj anturajul Casei Albe. Bush însuși l-a prezentat publicului în cadrul programului

publice sint po'opite de florile aduse zi de zi de către credincioșii săi fani. Actorul-robot, înspăimântătorul „om-mașină” care a făcut să-l dea viață pe marile ecrane, măturăse că se supune — dincolo de impenetrabilele afaceri imobiliare și editoriale — unei singure „religii” — cultura fizică, neobositul sistem de dezvoltare care a reușit să-l consacre drept superstar. Grație mariajului său cu Maria Shriver, nepoata președintelui Kennedy, Arnold Schwarzenegger a frecventat cu curaj anturajul Casei Albe. Bush însuși l-a prezentat publicului în cadrul programului

național de educație fizică și nu este exclus ca tot el să-i sprijine o eventuală candidatură pentru funcția de guvernator al Californiei.

Peste toată aura sa formidabilă, biografia-pirat publicată recent în S.U.A. pare să aștearnă o neprevăzută brumă de îndoieli. „Minciunile” respectivelor best-seller — cum a calificat imediat Arnold însuși amănuntele publicate — sunt în măsură să proiecteze în prim planul atenției generale adevăratul chip al actorului mitizat. Chiar dacă sint detaliate unele episoade dureroase ale copilăriei sale, marcată de sărăcie lucie și de tirania unui tată nazist, surprinzătoare devine însă imaginea unui astfel de părinte, imagine ce îl obsedează și astăzi. Altfel cum s-ar putea explica atitudinea sa vădit rasistă, dragostea de arme și confruntări sau mania de a colecționa discursurile lui Hitler? Și totuși, nimic nu l-a oprit pe celebrul culturist să cucerească America, să devină acel „supraom”, premiat de șapte ori cu titlul de „Mister Olympia” și de cinci ori ca „Mister Univers”. Așadar, Arnold Schwarzenegger a știut să devină o vedetă ce strălucește de bogăție și faimă. Doar gindurile sale rămân șocante. „Ce mă liniștește pe mine pe deplin? Puterea!” — declară el cu maximă deglajare.

Mai întâi a fost „Terminator 1”. Cea mai „înțeleaptă” replică a sa din film se rezumă la câteva cuvinte: „Fuck you, asshole!” (de nereprodus). La finele „capodoperei”, după

șeste eroi simpli, de rind — insera cu aplomb revista „Rolling Stone”, decisa (ca și alte publicații) să descifreze incredibilul „fenomen Schwarzy”, care a înflorit ani în șir întreaga Americă. „Arnold personifică idealul de «om superior» al lui Nietzsche!” — exclamă regizorul John Milius, „părințele” artistic al peliculei „Conan, barbarul”. „El emană acea forță brută, menită să releve adevărata noastră esență pierdută” — continuă acesta diti-rambic.

Laureat al nenumăratelor premii mondiale decernate ului-torului său fizic, Arnold și-a perfecționat idealul de „supraom” mai întâi prin culturism și apoi cu ajutorul cinematografiei. De altfel, cele 15 roluri monosilabice interpretate în filme explozive („COMMANDO”, „PREDATOR”, „RAW DEAL”, „THE RUNNING MAN”, „STAY HUNGRY”, „CONAN-THE BARBARIAN”, „CONAN-THE DESTROYER” etc.) se leagă exclusiv de masacre imunde, violentind ochiul spectatorului și terorizându-l psihic la maximum.

Neașteptate sint și reflexele sale din viața privată. Propria „filozofie” îl predispoze spre felurite excentricități. „Sint singurul civil din lume — care deține un «Humvee»!” — declară el satisfăcut presei după ce „American Motors” a acceptat să-i vândă în mod cu totul excepțional respectivul vehicul militar, folosit în timpul războiului din Golf. În fiecare dimineață, un anume zgomot asurzitor anunță sosirea lui Arnold în vehiculul său cazon la „World Gym”, cea mai dotată sală californiană de gimnastică. Din dispoziția sa, a fost construit un garaj special din marmură de Carrara, în care numele său a fost înscris cu litere din aur. Zilnic, admiratoarele sale îl copleșesc cu trandafiri roz, bilete de amor, fotografii și numere de telefon. Firește că Schwarzy le ignoră cu desăvârșire. Cu toate acestea, odată intrat în miticul clan Kennedy și odată cu accesul său liber în cercurile Casei Albe, Arnold a început să fie foarte preocupat de imaginea sa publică. Aceasta cu atât mai mult cu cât ascensiunea sa pe firmamentul Hollywood-ului pare să ascundă episoade incredibile. Tainele biografiei sale — până nu de mult secrete — au stîrnit și stîrnesc încă senzație.

CRISTIAN PAVEL

PUBLICATIILE Flacăra



Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitatea politică: Eugen Mihaescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSARIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Sinzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei



FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

PUBLICITATE: Mihai Șandoiu, Eugenia Vasile (2634)

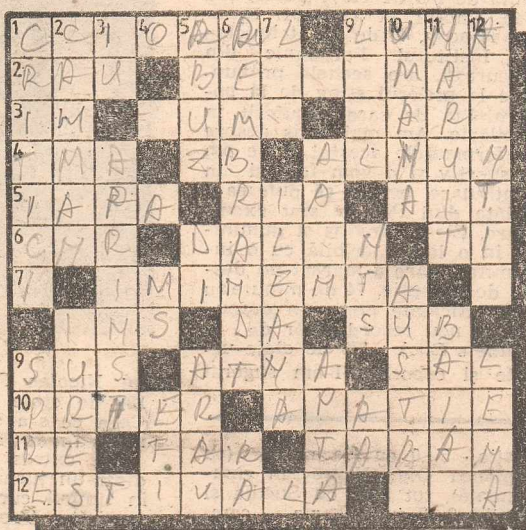
DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

Tiparul: Imprimeria CORESI București

FARUL



ORIZONTAL: 1) Denumirea dată de localnici autobuzului care trecea prin satul copilăriei lui Marin Preda, întotdeauna numai seara, fiindcă circula mereu doar cu un singur far aprins („Viața ca o pradă”), atribuit totodată pentru o lumina foarte slabă — „Urias far vrăjit, aprins pe boltă a-une ca să călăuzească flota născărilor a adevăratele stele” (Guy de Maupassant: „Pierre și Jean”). 2) Poet clujean care a evocat într-o poezie „Farul din Sulina” (Aurel) — Fostul paznic al farului de la Tuzla din năvălirea „Ghicitor în pietre” de Mircea Eliade (Vasile). 3) Ion Marin — „Farul de la capătul...”, povestire de Jules Verne (nom.) — „Fructe de...” volum de versuri în care George Dan a inclus și poezia „La cap de far”. 4) Afluent al fluviului Volga —

Zaharia Bârsan — Poeta română care a evocat „Farul genevez din Constanța” (Maria). 5) Femela caului — Riu în Franța — Usturoiat. 6) Sigla pentru „Canadian National Railway” — Inginer suedez (1869-1937), inventatorul unui regulator automat pentru aprinderea farurilor cu acetilena în navigație (Nils Gustaf) — Tanja Ionescu. 7) Inevitabilă, 8) Individ — Aprobare — De-debuit. 9) „Toate pinzele...”, roman de Radu Tudoran care are printre personaje pe Ifrim, paznicul farului de la Sulina — Riu în Alaska — Fular. 10) A-

Dezlegarea careului din numărul trecut

Scenografic; Paiată; Crai; Es; T; Tat; Rn; Cabiniera; T; T; Roo; Di; Aa; Adonis; Tem; Tema; Amator;

prilie (pop.) — Stara de indiferență. 11) Radu Enescu — Cuvintul nou tematic — Sătean. 12) „Marin...”, poezie de Ion Minulescu, din care cităm versurile: „Doar farurile-luminări marine, / Mai stau de veghe, nu știu pentru cine...” — Cîntec de leagăn.

VERTICAL: 1) „Paznic de far în economia unei culturi” (Laurențiu Ulici) — Către. 2) Scriitor american, autorul volumului de evocare istorică „Far West” (Joe) — Poetul român care a văzut într-o poezie „Farul” (Ștefan). 3) Ion Udrisite — „Cu farul...”, volum de versuri de Mihai Beniuc (masc.). 4) Manuscris (abr.) — Măsură de capacitate la vechii egipteni. 5) Exces — Doina Ionescu — Arab (pop.). 6) Celebru pictor olandez (1606-1669), amintit de Baudelaire, alături de alți pictori, în poemul „Farurile” (Harmensz van Rijn) — Soare egiptean. 7) Corp de balet! — Eroina povestirii „Aproape de far” de Anisoara Odeanu. 8) Localitate în Franța — Capabilă. 9) Capitala statului Peru — Pseudonim al lui Mihai Gafița — Abis! 10) Omenescă — Volum de versuri de Florența Albu, în al cărui sumar am găsim și poezia „Farul”. 11) Dărimat — „...de la far”, povestire pentru copii de Alexandru Vergu (neart). 12) Aut rul romanului S.F. „Farul îndepărtat” (Victor) — Prenume feminin.

Dictionar: TMA, RIA, ATNA, EFI, ARAV, BAEN, NTS.

ADAM STOICA

Os; Lala; Era; A; E; Ri; Crem; Regii; Te; Zp; Emotivi; Vie.



TARZAN REDIVIVUS

După retragerea lui Johnny Weissmüller și a celorlalți „Tarzani” ce i-au succedat în diferitele studii hollywoodiene, un producător american a hotărât să revie legenda omului-maimuță. Noul Tarzan este un bărbat inteligent, cultivat, un Căsanova al pădurilor virgine. El luptă cu traficanții de droguri și apără jungla împotriva dușmanilor ecologiei. Nu lipsesc din rețetă scenele sexy și aventurile galante. În rolul superumanului fermecător a fost distribuit actorul Wolf Larsen în vîrstă de 32 de ani. Originar din Germania de unde a emigrat mai tîrziu în Canada, Wolf Larsen a făcut mai multe meserii pînă a se hotărî pentru cariera cinematografică. A obținut și o diplomă de cel mai sexy bărbat al anului 1991. În fotografie, alături de actrița Jane Lydi Denier.